μετάφρασιν, νὰ τὸ διαβάσουν καὶ τὰ σημερινὰ παιδιά.—«Τὰ δυὸ γατάκια». Ἄτεχνες κάποιες στροφές. Αὐτὰ πρέπει νὰ λέγωνται πιὸ σύντομα, πιὸ γοργά, πιὸ δεμένα. Ἔξαφνα οἱ σαράντα στίχοι μποροῦσε νὰ ἦταν μόνο εἴκοσι· καὶ τὸ διηγηματάκι θὰ ἐκέρδιζε πολύ.—«Στοχασμοί». Ὥμορφοι κ' οἱ δυό. Προτιμῶ τὸν πρῶτο. Εἶνε μιὰ νέα ποικιλία τῆς κοινῆς παραβολῆς τοῦ Κύματος καὶ τοῦ Βράχου, —«Σκέψεις». Τὸ εἴπαμε κι' ἄλλοτε: Ἡ *Ἑλληνικὴ Αἴγλη* σκέπτεται. Σκέπτεται πολύ. Ἴσως τὸ ἐλάττωμά της εἶνε ὅτι παρασκέπτεται καὶ πολλὲς φορὲς βασανίζεται ἄδικα. Γιὰ νὰ βρῇ ἐκεῖνο, ποῦ πολλοὶ ἄλλοι τὸ βρῆκαν ἤδη καὶ τὸ ἔχουν ἕτοιμο στὴ διάθεσί της. Ἂς γράφῃ διηγηματάκια σὰν τὸ σημερινό, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ τὰ ποῦμε μεθαύριον.—«Πεθαμένη Φιλία». Καλό, ἀλλὰ πολὺ ρωμαντικό. Δὲν εἶνε τῆς ἐποχῆς μας αὐτὸ τὸ εἶδος. Σήμερα γράφουν πιὸ πεζά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Ἰνδὴ Ποιγκλπισσα*, κ. (ΙΖ). *Νηρηΐς τοῦ Εὐρώτα*, κ. (ΠΑ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: *Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν* (0) μὲ *Χρυσόφτερην Ἐλπίδα*, *Ὀλυμπιονίκην*, *Γυθειωτάκι*—τὸ *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα* (0) μὲ *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*, *Ἥρωα τῆς Γραβιᾶς*, *Σκλαβωμένην Ἑλληνοπούλαν*—ὁ *Ἥρως Βελισσαρίου* (0) μὲ *Μουρίζ*, *Παγκόσμιο Ὄνειρο*, *Δοξασμένας Ἀθήνας*, *Ἄλκην*, *Δοξασμένον Ρῆγον*, *Πειρακτήριον*, *Μονάκριβην*—ἡ *13η Μαΐου 1915* (0) μὲ *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα*, «*Ε*» καὶ *Ἀρκαδικὴν Ἄρτεμιν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δοῦκα τῆς Ἠπείρου* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Δούκισσαν* (μὴ μὲ ξεχνᾶς στὴ δροσερή σου Κηφισσιά·) *Κωνστ. Γ. Γυφτ.* (ἔχει καλῶς·) *Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα* (περαστικά σου... ἡ τεμπελιά·) *Νίκην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· καλῶς νὰ ἔλθῃς, σὲ περιμένω·) *Νυκτολούλουδο* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ὁ τόμος τοῦ 1896 ἔχει τὸν Καίσαρα Κασκαμπέλ» καὶ τὸν «Ὀρφανὸν της Ὀρλεάνης» χαριτωμένα μυθιστορήματα·) *Ξεπεσμένον Λόρδον* (εὔχομαι, εἴθε· φαντάζομαι ὅμως καὶ τὸ καμάρι σου, τώρα ποῦ εἶσαι ὁ μόνος ἄντρας μέσα στὸ σπίτι,—ἄνδρας 13 ἐτῶν!) *Τραγουδὶ τῆς Λευτεριᾶς* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ἐξετάσεις·) *Δημ. Σ. Μπερδ.* (μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ παραβῶ τὸν ἰσχύοντα κανονισμόν· ἂν τροποποιηθῇ τὸ νέον ἔτος, μάλιστα·) *Μεσσηνιακὴν Ἀκτὴν* (ἔκαμες καλά· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Νικητὴν τῆς Ἄθρον* (περαστικὰ ἡ ἀδιαθεσία· ἐλπίζω ὅτι εἶνε ἄσχετη μὲ τὰ παράπονά σου·) *Π. Γ. Φ.* (σοῦ ἐστάλη δελτάριον·) *Πατρινὸ Διαβολάκι* (ἐλήφθη μὲ τὴν δευτέραν ἐπιστολήν σου·) *Σπ. Κελ.* (ἐλήφθη·) *Ἐγγλεζάκι*, *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου*, *Χάωνα*, *Βάσον Ἐλπίδα* κτλ. κτλ.

Κ. Κρσντ., *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Χρυσόφτερην Ἐλπίδα*, *Δ. Ι. Π.*, *Κάρλ. Ἐ. Ο.*, *Ἑλληνόπουλο*, *Κωνστ. Δ. Ἐλευθ.*, *Ἀφρισμένο Κῦμα*, *Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ναυτάκι τῆς Κύμης, *Ἴριδα*, *Γέρω - Δῆμον*, (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.)

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 ***Τόμοι:*** τῶν ἐτῶν ***1894, 1895, 1896*** ἕκαστος ἄδετ. δρ .3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 ***Τόμοι:*** τῶν ἐτῶν ***1897*** ἕως ***1905*** ἕκαστος ἄδετ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 ***Τόμοι:*** *τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.* ἕκαστ. ἄδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Σεπτεμβρίου

366. Λεξίγριφος

Υἱός τοῦ Νῶε. Ἂν τοῦ προσθέσῃς,
Λῦτά μου, χρόνια ἑκατό,
Ἄλλον Ἑδραίου πατριάρχου
Υἱὸν θὰ κάμῃς στὸ λεπτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρος

367. Συλλαβόγριφος

Ἑνώνει γράμμα Γαλλικὸ
Μὲ κάποιο βεβαιωτικό,
Μὲ μιὰν ἀντωνυμία
Καὶ μ' ἕνα γράμμα Ἑλληνικό·
Κ' εὐθὺς στὴν Ἰταλία
Κάνεις ὡραία πολι
Ποῦ τὴν θαυμάζουν ὅλοι.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου

368. Στοιχειόγριφος

Πτηνοῦ παροιμιώδους
Ἓν γράμμ' ἂν ἀφαιρέσῃς,
Τὰ χέρια τῶν κακούργων
Σφικτὰ μπορεῖς νὰ δέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαργαρίτας τοῦ Ἀγροῦ

369. Μεταγραμματισμ. μετὰ Τονογρίφου

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου·
Ἂν τὴν μέσην μου ἀλλάξῃς
Καὶ τὸν τόνον καταιβάσῃς,
Θὰ μὲ κάμῃς τροφὴν ζώων
Καὶ μεγάλως θὰ θαυμάσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

370. Συλλαβικὸς Ἀστήρ

* * * Νὰ ντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
* * * διὰ συλλαβῶν οὕτως, ὥστε νὰ
* * O * * ναγινώσκωνται: ὁρίζοντίως ἄ-
* * * γριον ζῶον κυνηγούμενον· καθέ-
* * * τως πόλις τῆς Ἰταλίας· ὁρίζοντίως δὲ ἐπίθετον βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων καὶ περιώνυμος Ρωμαῖος στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδεώδους Ἑλλάδος

371—375. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

πλέω, καίω, πίπτω, φακός, στόλος.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Κ. Δελακώτου

376—380. Λογοσταίγνια

1.—Ποῖον δένδρον εἶνε μικρότερον τῶν ἄλλων.
2.—Πόσα σύμφωνα ἔχει ἡ Ἐσπεράντο;
3.—Ποία λέξις προσκαλεῖ τὸ τυρί;
4.—Ποῖος ὠκεανὸς δὲν θέλει τὸν πόλεμον.
5.—Ποία λέξις ἀρχίζει ἀπὸ χι, ἐνῷ δὲν ἀρχίζει;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

381. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης.

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Πέλαγος τῆς Ἑλλάδος. 3, Γεωμετρικὸν σχῆμα. 4, Σφαιρικὸς Καρχηδόνιος. 5, Βασίλισσα τῆς Τροίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κενταύρου

382. Φωνηεντόλιπον

Δλτς - πρφνς - πντ - πνσμνς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγνώστου

383. Γρῖφος

ὡς ἄ;
ὡ; ὡ; ἄς ὡ; ἄς — εἶνε λινὸ — συνάχι
ὡ; ἄ; ἄς ἄς — ἀρθρῖτις
ὡ; ὡ; ἄς ἄς — γαστρική
ὡ; ἄς — ἐμφλοιόπυρο

Ἐστάλη ὑπὸ Στεφ. Ι. Μακρυμιχάλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 10ου φύλλου

116. Διάκονος (διά, κῶνος;.)—117. Κύδωνιούτος.—118. Παῦλος - αὐλός.

119.
Ε
Ε Σ Ω
Α Ε Τ Ο Σ
Δ Ο Υ Ι Ν Α Σ
Ν Α Υ Π Α Κ Τ Ι Α

Πελία; - Πλειά;.—121. *Μὴ τὰ ἤθη σου ἀλλὰ τὰ βλέπε τοῦ.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν κάτω.)—122 - 126. Διὰ τοῦ Π: *βολή, διαπόρησις, αὐλή, βοή, ροή.*—127.—ΠΕΡΣΕΥΣ (ΣαΠφώ, ΑἰνΕία, ΣύΡος, Ἀδα-Σκλώμ, ΣθΕνώ, ΠόλΥδος, ΪΣΣων.)—128. Πολλὰ λόγια, πολλὰ ῥήματα.—129. Οὐδὲν *τῆς πατρίδος φίλτερον* (οὐδ' ἐν τ' - εἰς πτρι - δ ὡς φιλτ ἔρ ὸν.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 31 Μαΐου—6 Ἰουνίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ὁδοιπόρος, Φούλα Ν. Σπυραποπούλου, Δημ. Ι. Ἀντωνίου, Γ. Ε. Ὄλσεν, Ν. Μπαστουνόπουλος, Ἠλίας Ν. Βουτέρας, Ν. Βουτέρης, Καλλιπάντζαρος, Ι. Δ, Ζήσης, Δ. Χατζόπουλος, Γ. Ἀλ. Κοκκώνης, Ι. Γ. Παπαγιαννόπουλος, Γερμανόπαις, Μαρίκα Δ. Ἀλεξάκη, Δ. Π. Μιχαήλ, Παιδική Χαρά, Θ. Γιαννουλόπουλος.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Ι. Π. Φούτρης, Μενελάη Η. Ἀντωνάτου, Θ. Η. Ἀντωνάτος.

ΓΥΘΕΙΟΥ: Ι. Π. Μποντσιαράκος.

ΚΑΠΑΝΔΡΙΤΙΟΥ: Ἀφ. Σακελλαρίου, Π. Γ. Φούφας.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Σ. Σηλυοστάκι.

ΛΙΜΝΗΣ: Κ. Γυφτόδημος, Καίτη Γυφτοδήμου, Μ. Γυφτόδημος, Εὐάγ. Γυφτόδημος, Θ. Γυφτόδημος, Θ. Ρουσόδημος.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Γ. Σ. Καμπίτης.

ΠΑΤΡΩΝ: Γ. Στεφανόπουλος. Βιβὴ Γ. Στεφανοπούλου, Γ. Δαρίτσης, Βάσω Οἰκονομοπούλου, Μ. Οἰκονομόπουλος, Ν. Σαγιᾶς, Ἰουλία Σαγιᾶ, Ἰουλία Σπηλιωτοπούλου, Ἀμαλία Κανελλοπούλου, Κ. Κανελλόπουλος, Μελπομένη Βλάχου, Ἀγγ. Σπηλιωτόπουλος, Ν. Μοσκοκάτσης, Τζώνης Τσικλητήρας, Ὄλγα Ν. Μπαρλογιάννη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κ. Ναθαναήλ, Π. Κ. Κούσταλης, Ἀγγελική Θ. Πανάγου, Π. Π. Χρυσούλης, Ι. Ε. Ἀρδάμης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Β. Κατσουράκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΦΟΥΛΑ Ν. ΣΠΥΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Ἀθήναις καὶ Κ. ΝΑΘΑΝΑΗΛ ἐν Πειραιεῖ οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. Λ.15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος — *Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰουνίου 1917* — *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 29*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Οἱ κάτοικοι λοιπὸν τῆς στερεᾶς, ὑγιεινῆς καὶ σίγουρης αὐτῆς κατοικίας δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ εἶνε κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ ἔργο τους.

Ἀπὸ τὰ παράθυρά της, τὰ βλέμματά τους ἀπλώνουνταν 'ς ἕν' ἀπέραντο ὁρίζοντα, ποῦ τὸν ἔκλειναν ἀπὸ ἐδῶ τὰ δυὸ ἀκρωτήρια τῆς Σιαγόνος κι' ἀπὸ ἐκεῖ τὸ Ἀητονύχι. Ὁλόκληρος ὁ ὅρμος τῆς Ἑνώσεως ἦταν μπροστά τους, Θέα ὡραία καὶ μεγαλοπρεπής. Κι' ὁ Πέγκροφ δὲν ἔπαυε νὰ τὴν ἐκθειάζῃ.

— Νὰ τί θὰ πῇ, ἔλεγε, νὰ κάθεται κανεὶς ψηλά. Γιατὶ τὸ σπίτι μας εἶνε σωστὸς οὐρανοξύστης. Καὶ ἡ κατοικία μάς βρίσκεται στὸ ὄγδοο πάτωμα, κάτω ἀπ' τὴ σοφίτα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν.—Τὸ πρόβλημα τῆς ἐνδυμασίας.—Κυνῆγι φωκῶν.—Κατασκευὴ σπερματοσέτων.—Ἐργασίες στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.—Ἐπίσκεψις στὸ στρειδοτροφεῖο.—Τί βρίσκει ὁ Χάρμπερτ στὴν τσέπη του.

Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν ἄρχισε τὸν Ἰούνιο, ποῦ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν Δεκέμβριον τοῦ δικοῦ μας ἡμισφαιρίου. Ἡ μπόρες, ἡ νεροποντές, διαδέχοντο ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἀκατάπαυστα. Ἀλλὰ οἱ κάτοικοι τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ, καλὰ προφυλαγμένοι, δὲν ἐφοβοῦντο τίποτα. Θὲν θᾶταν βέβαια τὸ ἴδιο, ἂν ἔμεναν ἀκόμα στὰ Καμίνια. Ἐκτὸς τῶν βροχῶν, τὴν παλιὰ κατοικία, τώρα τὸν χειμῶνα, τὴν ἔπιανε κι' ἡ θάλασσα. Μάλιστα ὁ Κύρος Σμὶθ ἔλαβε κάποια μέτρα, γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ σιδηρουργεῖο καὶ τοὺς φούρνους, ποῦ ἦταν στὰ Καμίνια.

Ὁ Ἰούνιος ὅλος ἐχρησιμοποιήθη σὲ διάφορες ἐργασίες, χωρὶς νὰ παραμελκηθῇ οὔτε τὸ κυνῆγι, οὔτε τὸ ψάρεμα, ὥστε ἡ ἀποθήκη τῶν τροφίμων νὰ εἶνε πάντα γεμάτη. Ὁ Πέγκροφ ἐλογάριαζε, σὲ πρώτη εὐκαιρία, νὰ στήσῃ παγῖδες γιὰ τὰ γρίμια.

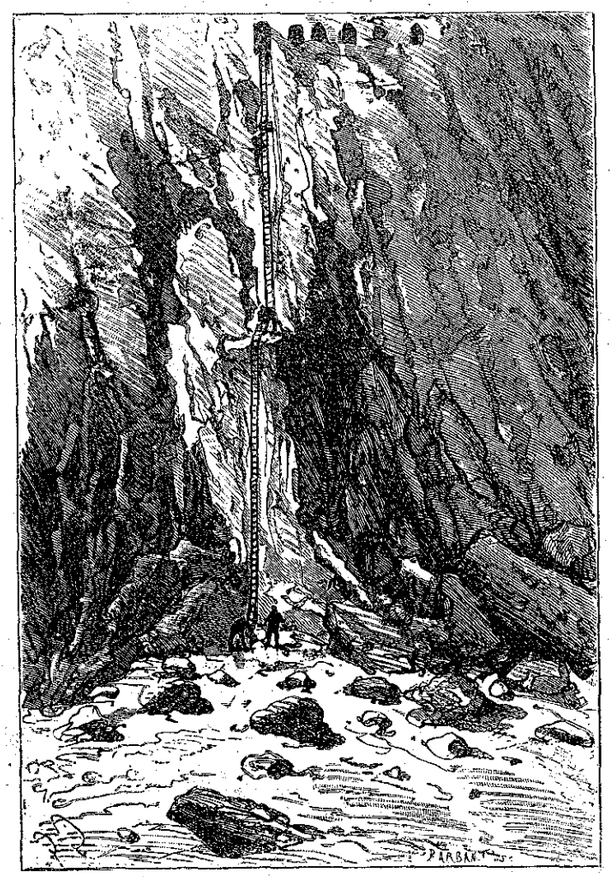

«— Νὰ τί θὰ πῇ νὰ κάθεται κανεὶς ψηλά!..» (Σελ. 229, στ. α'.)

Πρὸς τὸ παρὸν ἔκαμε δίκτυα καὶ ξόβεργες γιὰ τὸ κονικλοτροφεῖο. Ἔτσι καθεμέρα εἶχαν κουνέλια κι' ὁ Ναβ δὲν ἐπρόφθαινε νὰ παστώνῃ ἢ νὰ καπνίζῃ κρέατα καὶ νὰ κάνῃ ὡραιότατες κονσέρβες.

Τὸ πρόβλημα τῆς ἐνδυμασίας ἐσυζητεῖτο τώρα σοβαρά. Οἱ ἄποικοι δὲν εἶχαν ἄλλα ροῦχα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ φοροῦσαν ὅταν τὸ ἀερόστατο τοὺς ἔρριξε στὸ νησί. Ἦταν στερεὰ καὶ ζεστά, τὰ ἐπρόσεχαν πολύ, καθὼς καὶ τὰ ἐσώρρουχά τους, τὰ διατηροῦσαν καθαρώτατα, ἀλλὰ κ' ἔτσι, μιὰ μέρα, καὶ πολὺ γρήγορα ἔπρεπε νὰ ταντικαταστήσουν. Ἔπειτα, ἂν ὁ χειμῶνας θᾶταν δριμύς, οἱ ἄποικοι θὰ ἐκρύωναν μ' ἐκεῖνα μόνο τὰ ροῦχα.

Ἀλλὰ ὅσο γι' αὐτό, ἡ ἐφευρετικότης τοῦ Κύρου Σμὶθ δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτα. Ἔπρεπε νὰ περάσουν τὸν χειμῶνά τους ὅπως - ὅπως, χωρὶς νὰ μουρμουρίζουν. Ἀρκετὸ ἦταν ποῦ πῆραν τὰ μέτρα τους, γιὰ νὰ ἔχουν καλὴ στέγη καὶ φωτιά. Μόνο τὴν ἄνοιξι θὰ μποροῦσαν νὰ κυνηγήσουν τὰ γριοκάτσικα ἐκεῖνα, ποῦ εἶχαν ἰδῇ ἀπάνω στὸν Φραγκλῖνο, νὰ πάρουν τὸ μαλλί τους καὶ νὰ κάνουν ζεστὰ καὶ στερεὰ ὑφάσματα. Δὲν θᾶταν βέβαια πολὺ εὔκολο, ἀλλὰ θὰ τὰ κατάφερναν καὶ σὰν ὑφαντουργοί.

— Γιὰ τὴν ὥρα, ἔλεγε ὁ Πέγκροφ, ἂς ζεσταινόμαστε στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Τζάκι ἔχουμε, ξύλα ἔχουμε, ἂς κάνωμε λοιπὸν ψητὰ τὰ κορμιά μας.

— Ἔπειτα ἡ νῆσος Λίγκολν, ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, δὲν εἶνε πολὺ ψηλὰ καὶ πιθανὸν οἱ χειμῶνες της νὰ μὴν εἶνε τόσο δρυμεῖς. Δὲν

εἴπατε, κύριε Σμίθ, ὅτι ὁ τριακοστὸς πέμπτος αὐτὸς παράλληλος ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν Ἱσπανία ἢ τὴν Ἑλλάδα τοῦ ἄλλου ἡμισφαιρίου ;

— Ναί, εἶπε ὁ μηχανικός· ἀλλὰ καὶ στὴν Ἱσπανία, μερικοὶ χειμῶνες εἶνε δρυμύτατοι. Καὶ χιόνια, καὶ πάγοι δὲν λείπουν. Μπορεῖ λοιπὸν καὶ στὸ νησί μας νὰ ἔχωμε τὰ ἴδια. Πάντα ὅμως νησὶ εἶνε κ' ἐλπίζω ὅτι ἡ θερμοκρασία δὲν θὰ καταιδῇ ποτὲ ὑπερβολικά.

— Γιατί, κύριε Σμίθ; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Γιατί ἡ θάλασσα, παιδί μου, εἶνε σὰ μιὰ μεγάλη ἀποθήκη, ὅπου ἀποθηκεύονται ἡ ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ. Κι' ὅταν ἔλθῃ ὁ χειμῶνας, ἡ ἀποθήκη βγάζει αὐτὲς τῆς ζέστες κ' ἔτσι, στὰ παράλια μέρη, ἡ θερμοκρασία εἶνε πάντα μετρία.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε! εἶπε ὁ Πέγκροφ. Ἐπιτέλους λίγο μὲ μέλει ἂν θὰ κάνῃ ἢ δὲν θὰ κάνῃ κρύο. Ἐκεῖνο ποὺ βλέπω, εἶνε ὅτι μίκραιναν ἡ μέρες κ' ἐμεγάλωσαν ἡ νύκτες. Δὲν συζητοῦμε λίγο καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ φωτισμοῦ;

— Τίποτα εὐκολώτερο! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Ἀπὸ νὰ συζητηθῇ;

— Ἀπὸ νὰ λυθῇ.

— Καὶ πότε θἀρχίσουμε;

— Αὔριο. Θὰ πᾶμε νὰ κυνηγήσουμε φῶκες.

— Γιὰ νὰ κάμωμε ἀλειμματοκέρια;

— Τί λές, Πέγκροφ! Σπερματσέτα!

Αὐτό, πραγματικῶς, ἦταν τὸ σχέδιο τοῦ μηχανικοῦ. Διόλου ἀκατόρθωτο, ἀφοῦ εἶχε ἀσβέστη καὶ θειϊκὸν ὀξὺ κι' ἀφοῦ τἀμφίβια τῆς Σωτηρίας θὰ τοῦ ἔδιναν τὸ λῖπος ποὺ ἐχρειάζετο γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν κεριῶν.

Ἦταν ἡ Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς, 4 Ἰουνίου, κ' ἐσυμφώνησαν ὅλοι νὰ τὴ γιορτάσουν. Κάθε ἐργασία ἐσταμάτησε καὶ προσευχὲς ἀνέβηκαν στὸν οὐρανό. Ἀλλὰ ἡ προσευχὲς αὐτὲς δὲν ἦταν παρὰ εὐχαριστίες, δοξολογίες. Οἱ ἄποικοι τῆς νήσου Λίγκολν δὲν ἦταν πιὰ οἱ ἄθλιοι ναυαγοὶ ποὺ παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ νὰ τοὺς σώσῃ. Τώρα τὸν εὐχαριστοῦσαν.

Τὴν ἄλλη μέρα, 5 Ἰουνίου, μὲ ἀρκετὰ ἄστατο καιρό, ξεκίνησαν γιὰ τὸ νησάκι. Καὶ πάλι ἀναγκάσθηκαν νὰ περιμένουν τὴν ἀμπώτιδα, γιὰ νὰ διαβοῦν τὸ πέραμα χωρὶς νὰ βραχοῦν· γι' αὐτὸ εἶπαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ κατασκευάσουν γρήγορα μιὰ βάρκα, ὅπως μποροῦσαν, ποὺ θὰ διευκόλυνε τὴς συγκοινωνίες καὶ θὰ τοὺς ἐπέτρεπε ἀκόμα νὰ πλέουν καὶ στὸν ποταμό.

Ἡ φῶκες ἦταν ἄφθονες κ' οἱ κυνηγοί, μὲ τὰ σιδηρόφρακτα μπαστούνια τους, μπόρεσαν νὰ σκοτώσουν πένταξῆ. Ὁ Νὰβ κι' ὁ Πέγκροφ τὴς ἔγδαραν καὶ δὲν ἐπῆραν στὸ Γρανίτινο Παλάτι παρὰ τὸ ζύγκι τους καὶ τὸ δέρμα τους,—δέρμα ποὺ μὲ μικρὴ κατεργασία, μποροῦσε νὰ τοὺς χρησιμεύσῃ γιὰ νὰ κάμουν παπούτσια στερεά.

Τὸ λῖπος, τριακόσιες λίτρες περίπου, θὰ τὸ μετεχειρίζοντο, καθὼς εἴπαμε, μόνο γιὰ νὰ κάμουν σπερματσέτα.

Ἡ ἐργασία ἦταν πολὺ εὔκολη καί, ἂν δὲν ἦταν πρώτης ποιότητος τὰ κεριὰ ποὺ ἔδωσε, ἐχρησίμευαν ὅμως πολύ. Ὁ Κύρος Σμὶθ ἐζέστανε πρῶτα τὸ θειϊκὸν ὀξὺ μὲ τὸ λῖπος κι' ἀπομόνωσε τὴν γλυκερίνη. Κατόπιν, ἀπὸ τὸ νέο μεῖγμα, ἀποχώρησε εὔκολα τὴν ἐλαιίνη, τὴ μαργαρίνη καὶ τὴ στεατίνη, μεταχειριζόμενος βραστὸ νερό. Ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ ὀξέα, τὸ πρῶτο, ἐπειδὴ ἦταν ὑγρό, βγῆκε μὲ τὴν ἀνάλογη πίεσι. Τἄλλα δυὸ ἦταν πιὰ αὐτὴ ἡ οὐσία, ποὺ θὰ ἐχρησίμευε στὴν κατασκευὴ τῶν κεριῶν. Δὲν εἶχαν τώρα παρὰ νὰ κάμουν τὰ φυτίλια, ἀπὸ φυτικὲς ἶνες, καὶ νὰ πλάσουν μὲ τὰ χέρια τὰ σπερματσέτα ἐκεῖνα, ποὺ ὅσο κι' ἂν ἦταν ἄξεστα κι' ἀγυάλιστα, θἄκαναν πολὺ καλὰ τὴ δουλειά τους στὴς βεγγέρες τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

Ἡ ὅλη ἐργασία δὲν ἐβάσταξε περισσότερο ἀπὸ εἰκοσιτέσσερες ὧρες. Ἔτσι λύθηκε τὸ «πρόβλημα τσῦ φωτισμοῦ».

Ὅλον ἐκεῖνο τὸν μῆνα, οἱ ἄποικοι ἐργάσθηκαν στὴ νέα τους κατοικία. Οἱ κηροπλάστες ἔγεινον πάλιν μαραγκοί. Ἐτελειοποίησαν πρῶτα τὰ ἐργαλεῖα τους, ποὺ ἦταν πολὺ πρωτογενῆ, καὶ τὰ συμπλήρωσαν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἔκαμαν καὶ ψαλλίδι, γιὰ νὰ κόβουν τὰ μαλλιά τους καὶ νὰ σιάζουν τὰ γένεια τους ὅπως τοὺς ἄρεσε. Ὁ Χάρμπερτ δὲν εἶχε καθόλου γένεια, οὔτε ὁ Νάβ. Τῶν ἄλλων ὅμως εἶχαν παραφουντώσῃ καὶ τὸ ψαλλίδι ἐθεωρήθη ἀναγκαιότατο.

Ἔπειτα, μὲ πολὺν κόπο, κατόρθωσαν νὰ κατασκευάσουν κ' ἕνα πριόνι τοῦ χεριοῦ. Δὲν ἦταν βέβαια περίφημο, μποροῦσε ὅμως, ὅταν τὸ ἐχειρίζετο κανένας μὲ δύναμι, νὰ χωρίζῃ τὰ χοντρὰ ξύλα σὲ σανίδες. Ἔκαμαν τότε τραπέζια, καρέκλες καὶ κρεββάτια-στρίποδα. Μ' αὐτὰ ἐπίπλωσαν τὴς κυριώτερες κάμαρες. Στὴν κουζίνα, μὲ τὴς σανίδες ἔκαμαν ράφια κ' ἐτοποθέτησαν ἀπάνω τὰ πήλινα ἀγγεῖα. Μὲ τὸ τουβλένιο της τζάκι, μὲ τὸν πέτρινο νεροχύτη της, μὲ τὸ μεγάλο της τραπέζι, ἡ κουζίνα αὐτὴ ἦταν ἀρκετὰ εὐπρόσωπη κι' ὁ Νὰβ εἰργάζετο ἐκεῖ-μέσα μὲ τόση σοβαρότητα, σὰ νὰ ἦταν τουλάχιστο σὲ χημικὸ ἐργαστήριο.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴς ἐργασίες αὐτὲς τοῦ σπιτιοῦ, τοὺς ἐπερίμεναν ἄλλες ἀπέξω. Ἐξ αἰτίας τοῦ καταρράκτη, ποὺ ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὴν καινούργια διέξοδο τῶν νερῶν τῆς λίμνης, βρεθηκαν στὴν ἀνάγκη νὰ κατασκευάσουν δυὸ γεφύρια, τὸ ἕνα ἀπάνω στὴν Τερψιθέα, καὶ τἄλλο κάτω στὴν ἀκρογιαλιά. Γιατί τόσο τὸροπέδιο, ὅσο καὶ τἀκρογιάλι, κόβουνταν τώρα ἀπὸ ἕνα ρυάκι, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ ὑπερπηδοῦν ἢ νὰ τὸ τριγυρίζουν, ὅταν ἤθελαν νὰ περάσουν στὰ βορεινὰ τοῦ νησιοῦ. Κ' ἐπειδὴ τὸ ἕνα ἦταν ἀδύνατο καὶ τἄλλο ἀπαιτοῦτε πολὺν καιρό, βρῆκαν ἁπλούστερο νὰ κατασκευάσουν δυὸ γεφύρια. Τὸ καθένα δὲν θἄχε μάκρος περισσότερο ἀπὸ εἰκοσιπέντε πόδια. Ἔκοψαν κορμοὺς δένδρων, τοὺς ἐπελέκησαν λίγο καὶ σὲ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες τὰ γεφύρια ἦταν ἕτοιμα. Κ' οἱ πρῶτοι ποῦ τὰ ἐχρησιμοποίησαν, ἦταν ὁ Νὰβ κι' ὁ Πέγκροφ, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ στρειδοτροφεῖο ἐκεῖνο, ποὺ εἶχαν ἀνακαλύψῃ στὸ ἀκρογιάλι τῶν ἀμμολόφων.

Πῆραν μαζί τους ἕνα καρροτσάκι ποὺ εἶχε ἀντικαταστήσῃ τὸ πρῶτο φορεῖο, κ' ἐκουβάλησαν μιὰ μεγάλη ποσότητα στρειδιῶν, ποὺ τὰ ἔβαλαν στὰ βραχάκια τοῦ στομίου τῆς Εὐχαριστίας. Ἔτσι ἔκαμαν καινούργιο στρειδοτροφεῖο πιὸ κοντά. Τὰ στρείδια ἐκεῖνα ἦταν ἔξοχα κι' οἱ ἄποικοι ἔτρωγαν σχεδὸν καθεμέρα.

Καθὼς βλέπετε, ἡ νῆσος Λίγκολν, ἂν καὶ ἀνεξερεύνητη στὸ μεγαλήτερο μέρός της, ἔδιδε στοὺς ἀποίκους ὅ,τι σχεδὸν ἐχρειάζοντο. Κ' ἦταν πολὺ πιθανὸν ὅτι θὰ εὕρισκαν κι' ἄλλους θησαυρούς, ὅταν θὰ τὴν ἐξερευνοῦσαν ἀπὸ τὴν Εὐχαριστία ὡς τὸ ἀκρωτῆρι τῆς Σαύρας.

Μιὰ μόνο στέρησι αἰσθάνοντο ἀκόμη οἱ ἄποικοι. Ἀλήθεια δὲν τοὺς ἔλειπαν τὰ ζωϊκὰ τρόφιμα, οὔτε τὰ φυτικά, ποὺ ἐμετρίαζαν τὴ χρῆσι τῶν πρώτων· ἀλήθεια εἶχαν κατασκευάσῃ κ' ἕνα εἶδος μπύρας ἀπὸ κάποιες ρίζες καὶ ζάχαρι ἀκόμη ἀπὸ κάποια φυτά. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν ψωμί!

Ἴσως ἀργότερα θὰ μποροῦσαν νἀντικαταστήσουν τὴ σημαντικὴ αὐτὴ τροφὴ μὲ καμμιὰ ἰσοδύναμη. Πιθανὸν ἔξαφνα, στἀνεξερεύνητα δάση, νὰ εὕρισκαν καὶ τίποτε ἀρτόδενδρα. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ὥρα, δὲν εἶχαν βρῇ τίποτα.

Ἄξαφνα, ἡ Θεία Πρόνοια τοὺς φανέρωσε κάτι πολύτιμο. Ἦταν ἐλάχιστο βέβαια, τιποτένιο πρᾶγμα, ἀλλὰ ποτὲ ὁ Κύρος Σμίθ, μ' ὅλη του τὴ σοφία, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κατασκευάσῃ ἐκεῖνο ποὺ βρῆκε ὁ Χάρμπερτ, ὅλως-διόλου κατὰ τύχη, μέσα στὴ φόδρα τοῦ σακακιοῦ του, μιὰ μέρα ποὺ ἐκάθησε νὰ τὸ μπαλώσῃ...

Ἔβρεχε δυνατὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα κι' οἱ ἄποικοι ὅλοι ἦταν μαζεμένοι στὴ μεγάλη σάλα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ, ὅταν ἄξαφνα ὁ μικρὸς ἐφώναξε :

— Μπᾶ! ἕνα σπυρὶ στάρι!

Κ' ἔδειξε στοὺς συντρόφους του ἕνα, ἕνα μόνο κόκκο, ποὺ ἀπὸ τὴν τρύπια του τσέπη, εἶχε κυλήσῃ στὴ φόδρα τοῦ σακακιοῦ. Ἡ παρουσία αὐτοῦ τοῦ κόκκου ἐκεῖ-μέσα ἐξηγεῖτο ἀπὸ τὴ συνήθεια ποῦ εἶχε ὁ Χάρμπερτ, ὅταν ἦταν στὴ Ρισμόνδη, νὰ ταγίζῃ μόνος του κάτι περιστέρια, ποῦ τοῦ εἶχε χαρίσῃ ὁ Πέγκροφ.

— Στάρι; ἔκαμε ζωηρὰ ὁ μηχανικός.

— Μάλιστα, κύριε Σμίθ. Ἀλλὰ ἕνας κόκκος, ἕνας μονάχα!

— Μᾶς πρόκοψες! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ. Καὶ τί θὰ μᾶς κάνῃ ἕνας κόκκος μονάκριβος ;

— Ψωμί! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Ναί, ψωμί, φραντζόλες, κουλοῦρες, εἶπε ὁ ναύτης. Ἔννοια σας, καὶ τὸ ψωμὶ ποῦ θὰ μᾶς δώσῃ αὐτὸς ὁ κόκκος, δὲν θὰ μᾶς στομαχιάσῃ βέβαια!

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΨΕΜΜΑΤΑΚΙ

Ἀγαπητοί μου,

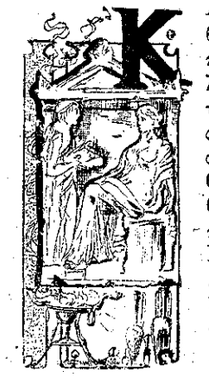

ΑΘΩΣ εἴδατε βέβαια ὅλοι, στὸ προηγούμενο φύλλο, στὴ στήλη τῶν Ἑβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν, δημοσιεύθηκε μιὰ «Καθυστερήσασα Ἐπιγραφὴ» τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον. Ἡ λύσις, πολὺ εὔκολη — καὶ δὲν πειράζει νὰ τὴν ποῦμε ἀπὸ σήμερα,—ἦταν: «Πρωταπριλιά. Καὶ τοῦ χρόνου!» Κι' ἀπὸ κάτω, ὁ ἀποστολεὺς ἐπρόσθετε: «Ὅποιος τὸ λύσῃ, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, νὰ πάρῃ ὡς δῶρόν μου ἕνα τόμον 8 δραχμῶν». Τί νομίζετε τώρα ὅτι συνέβη; Ἐγὼ θἄβαζα στοίχημα, ὅτι οὔτε ἕνα παιδὶ δὲν θὰ γελιοῦνταν. Καὶ τὸ πιὸ κουτό, καὶ τὸ πιὸ ἄπειρο, καὶ τὸ πιὸ εὔπιστο, θὰ καταλάβαινε ἀμέσως, ὅτι ἦταν ἕνα ψεμματάκι, μιὰ καθυστερήσασα... Πρωταπριλιά. Καὶ ὅμως, δεκάδες παιδιῶν, μικρῶν, μεγάλων, Ἀθηναίων, ξένων, ἀγοριῶν, κοριτσιῶν, ἦλθαν αὐτὲς τὴς ἡμέρες στὸ Γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως, μὲ τὴ λύσι στὸ χέρι, γιὰ νὰ πάρουν τὸ δῶρο! Κάθε στιγμή, τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας, τρεχάτα βήματα στὴ σκάλα, κ' ἕνα παιδὶ νὰ μπαίνῃ μέσα μὲ χαρὰ καὶ νὰ φεύγῃ, ὕστερα μὲ λύπη. Μερικὰ μάλιστα ἐδάκρυζαν, ἴσως ἀπὸ τὴ ντροπή τους ποῦ γελάσθηκαν. Γιατὶ καθένα, βλέπετε, δὲν ἤξερε πῶς τὴν ἔπαθαν κι' ἄλλα πολλά, γιὰ νὰ παρηγορηθῇ καὶ νὰ πῇ γελῶντας: «καὶ τοῦ χρόνου!»

Φαίνεται, ὅτι τὰ παιδικὰ αὐτὰ δάκρυα ἐτάραξαν μιὰ στιγμὴ τὸν εὐαίσθητό μας Ἀνανία. Καὶ τὸν ἄκουσα νὰ λέῃ στὴ Διάπλασι:

— Ἄ, δὲν μἀρέσουν αὐτὰ τὰ παιγνίδια! Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ λυπηθοῦν, νὰ στενοχωρηθοῦν, τόσα παιδιά; Δὲν ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῇ αὐτὴ ἡ Ἐπιγραφή, μὲ τὴν ψεύτικη ὑπόσχεσι τοῦ δώρου. Καλά, ἂν ἦταν νὰ γελασθοῦν ἕνα-δυὸ παιδιά· ἀλλὰ ἐδῶ γελάσθηκαν ἑκατό, διακόσια. Συρροὴ πιά!

Καὶ ἡ Διάπλασις τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἴσα-ἴσα αὐτὴ ἡ συρροὴ μὲ πείθει, ὅτι καλὰ ἐκάναμε ποῦ δημοσιεύσαμε τὴν Ἐπιγραφὴ μὲ τὴν ψεύτικη ὑπόσχεσι. Ἂν γελιοῦνταν μόνον ἕνα-δυὸ παιδιά, θὰ ἔλεγα πῶς ἦταν περιττή. Ἀλλὰ τώρα ποῦ γελάσθηκαν τόσα, βλέπω ὅτι ἦταν ἀναγκαία.

— Γιατί, ἀναγκαία; ἐπέμεινε ὁ Ἀνανίας. Εἶνε ἀνάγκη νὰ κοροϊδεύουμε τὰ παιδιά; Δὲν τὰ εἴδατε μὲ τί χαρὰ ἔρχουνταν καὶ μὲ τί ἀπογοήτευσι ἔφευγαν; Κ' ἐκεῖνα ἀκόμη ποῦ ἐγελοῦσαν, ἐγὼ τὰ λυποῦμουν. Τὰ καϊμένα τὰ παιδιά! Ἄ, μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ λυπήσωμε.

Καὶ ἡ Διάπλασις πάλι ἀποκρίθηκε:

— Ἀνανία, ὁ παιδαγωγὸς δὲν πρέπει νὰ εἶνε τόσο εὐαίσθητος! Ἄς τὰ τὰ παιδιὰ νὰ παθαίνουν καὶ νὰ μαθαίνουν. Τοὺς κάνει καλό. Ἕνα μάθημα κι' αὐτό, ὅπως ὅλα τἄλλα.

— Μὰ τί εἶδος μάθημα; ξαναρώτησε ὁ Ἀνανίας.

— Ὅποιος γελασθῇ μιὰ φορά, δὲν ξαναγελιέται, ἀποκρίθηκε ἡ Διάπλασις καὶ πρέπει νὰ γελασθῇ κανεὶς πολλὲς φορές, γιὰ νὰ συνειθίσῃ νὰ προσέχῃ, νὰ συλλογίζεται, νὰ συμπεραίνῃ καί... νἀνακαλύπτῃ τὴν κατεργαριά. Μικρὸ σοῦ φαίνεται τὸ μάθημα αὐτό ; Λοιπόν ὄχι, γιὰ τὰ παιδιὰ εἶνε πολὺ σπουδαῖο! Δὲν φαντάζεται, ὅτι καθένας, φεύγοντας μετὰ τὸ γέλασμα, θὰ ἔλεγε μέσα του «τί κουτὸς νὰ μὴ τὸ καταλάβω» ; Καὶ δὲν νομίζεις, ὅτι εἶνε ὠφελιμώτατο γιὰ ἕνα παιδί, νἀναγνωρίσῃ ὅτι, σὲ μιὰ ὡρισμένη περίστασι, φάνηκε κουτό, ἐνῷ θὰ μποροῦσε, μὲ λίγη προσοχή, μὲ λίγη σκέψι, νὰ φανῇ πιὸ ἔξυπνο ; Γιατὶ δὲν γελάσθηκαν ὅλοι; Γιατὶ ἀφοῦ ἔλυσαν τὴν Ἐπιγραφή, εἶπαν: «Πρωταπριλιά...καὶ τοῦ χρόνου. Ἡ ὑπόσχεσις λοιπόν, αὐτὴ ἡ παχειὰ ὑπόσχεσις, εἶνε πρωταπριλιάτικη. Καὶ πῶς μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε, ἀφοῦ προσφέρῃ σὲ κάθε λύτη ἕνα τόμο ἀξίας ὀκτὼ δραχμῶν; Ἂν ἔλεγε στὸν πρῶτο μόνο λύτη, θἄταν κάπως πιστευτό. Μποροῦσε ὁ Νικητὴς τῆς Αὔριον νὰ εἶχε στείλῃ 8 δραχμὲς σὲ Διάπλασι, γιὰ νὰ δώσῃ δῶρο ἕνα τόμο. Ἀλλὰ 'ς ὅλους τοὺς λύτας, πῶς ἦταν δυνατό ; Ὅπως τῶλυσα ἐγώ, ἔτσι θὰ τῶλυσαν ἑκατό, διακόσιοι, πεντακόσιοι. Ἀλλὰ πεντακόσιοι τόμοι ἀπὸ 8 δραχμές, μᾶς κάνουν τέσσαρες χιλιάδες. Κ' εἶνε κανένας ἑκατομμυριοῦχος ὁ Νικητὴς τῆς Αὔριον, γιὰ νὰ διαθέτῃ τέτοια ποσὰ γιὰ τὰ κέφια του; Κ' ἔχουν ποτὲ τόσα λεπτὰ δικά τους καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμη τῶν ἑκατομμυριούχων ;» Αὐτό, βλέπεις, ἐφαίνετο ἀπ' ὅλες τὴς μεριές, ἐφώναζε πῶς ἦταν ἕνα ἀθῶο πρωταπριλιάτικο ψεμματάκι. Καὶ λίγο νὰ πρόσεχε κανείς, νὰ συλλογίζουνταν, θὰ τὸ καταλάβαινε.

— Ἔχετε δίκηο! εἶπε ὁ Ἀνανίας, ποῦ ἄρχισε τώρα νὰ μεταπείθεται.

— Καὶ βέβαια ἔχω δίκηο, ἐξακολούθησε ἡ Διάπλασις. Γιατὶ ἂν δὲν εἶχα, ξέρεις τί θὰ ἔκανα ; Σ' ὅλα τὰ παιδιὰ ποῦ ἦλθαν, θὰ ἔδινα ἐγὼ ἀπὸ ἕνα τόμο. Θὰ τἄβλεπες τότε νὰ φεύγουν χαρούμενα, πηδηκτά, γελαστὰ καὶ θἄνοιγε ἡ καρδιά σου, εὐαίσθητε Ἀνανία μου. Γιὰ φαντάσου ὅμως τί μάθημα θὰ ἔπαιρναν : ὅτι ἀνταμείβεται, ὁποιος εἶνε ἀπρόσεκτος καὶ γελιέται! Ἀναλαμβάνεις ἐσὺ νὰ δώσῃς τέτοιο μάθημα στὰ παιδιά ; Σοῦ παραχωρῶ καμμιὰ ἑκατοστὴ τόμους.

— Ἄ, ὄχι εὐχαριστῶ! ἐφώναξε ὁ Ἀνανίας. Ἀφίστε τα λοιπόν, νὰ μαθαίνουν. Καλλίτερα. Τώρα πείσθηκα κ' ἐγώ, ὅτι αὐτὸ δὲν τἄβλαψε καθόλου. Ἄλλη φορὰ θὰ προσέχουν...

Τέτοια παιχνίδια, μπορῶ νὰ προσθέσω τώρα κ' ἐγώ, συχνὰ βλέπω νὰ κάνουν ξένα παιδαγωγικὰ περιοδικά. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπός τους: Στήνουν στὰ παιδιὰ μικρές, ἀθῶες παγίδες, τὰ κάνουν νὰ πιάνωνται κι' αὐτὸ τὰ ὠφελεῖ. Ὅποιος πίστεψε ἔξαφνα τὴν ἀθῶα ψευτιὰ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον, δὲν θὰ γελασθῇ στὴ ζωή του ἀπὸ καμμιὰ ψεύτικη ρεκλάμα κανενὸς κατεργάρη, ἀγύρτη, ἀπ' αὐτὲς ποῦ συχνὰ δημοσιεύονται στὴς ἐφημερίδες καὶ ξεγελοῦν τοὺς εὐπίστους. Παραδείγματος χάριν : «Ὅποιος μοῦ στείλῃ 2 φράγκα, θὰ λάβῃ μιὰ καλὴ συμβουλή, μὲ τὴν ὁποία θὰ κερδίσῃ χιλιάδες». Ἢ «Ὅποιος μοῦ στείλῃ 5 φράγκα, θὰ λάβῃ ἕνα φάκελλο μὲ σπάνια γραμματόσημα, δεκαπλασίας τοὐλάχιστον ἀξίας.»

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΑΛΕΠΟΥ ΜΑΡΤΥΡΑΣ

Ὁ λύκος συμφωνητικὸ
Μὲ τὸν τσοπάνη πάει νὰ κάνῃ,
Πῶς δὲ θὰ ξαναμπῇ σὲ στάνη.

Παίρνει γιὰ μάρτυρ' ἀλεποῦ,
Μὰ ἔτσι τῆς εἶπαν:—Ἐξαιρεῖσαι,
Τοῦ λύκου συγγενὴς γιατ' εἶσαι...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

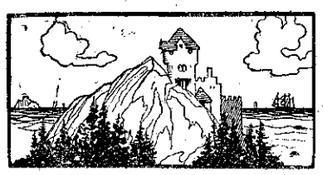

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Καὶ μιλῶντας ἔτσι, ὁ μικρὸς ἔδειχνε στὸν Πετράκη μιὰ μεγάλη φορτηγίδα (μαοῦγα), ποὺ πολλοὶ ἄνθρωποι τὴν κινοῦσαν μὲ μακρυὰ ξύλινα καμάκια. Στὸ κατάστρωμα, μιὰ χοντρή, γερὴ γυναῖκα τοὺς ἐκύτταζε ποὺ ἐδούλευαν καὶ κρατοῦσε στὴ μασχάλη μερικὰ ἀσπρόρρουχα, ποὺ ἐσκόπευε βέβαια νὰ τὰ πλύνῃ.

— Νά, ἐπρόσθεσε ὁ μικρός· ἐκείνη ἡ γυναῖκα ποὺ βλέπεις, εἶνε ἡ μητέρα μου.

— Καὶ πῶς σὲ λένε;

— 'Αντώνη.

— 'Αντώνη μονάχα;

— Ναὶ 'Αντώνη καὶ 'Αντωνάκη. Μὰ τί, δὲν σ'ἀρέσει; Μήπως τυχὸν ἐσὺ ὀνομάζεσαι Μαρκήσιος Μελανοδάχτυλος;

Ντροπιασμένος, ὁ Πετράκης ἐκύτταξε τὰ μαθητικά του χέρια, ὅπου πραγματικῶς ὑπῆρχαν ἀκόμη μερικὲς μελανιές. καὶ τὰ ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὴν πελερίνα του.

Ἔπειτα ρώτησε:

— Καὶ μένετε στὸ λιμένα τῆς Χάβρης;

— Ὄχι δά!.. Τί θὰ ἐχρησίμευε ἕνα πλοῖο, ἂν ἦταν νὰ μένῃ πάντα στὸ λιμένα;.. Φορτώνουμε ἐμπορεύματα, γιὰ νὰ φύγουμε... Αὐτὴ τὴ φορά, σάκκους ἀλεῦρι... Καὶ ξέρεις, δὲν φεύγομε ποτὲ μονάχοι μας. Δυὸ - δυό, τρεῖς - τρεῖς, καμμιὰ φορὰ καὶ τέσσερες μαοῦνες, δεμένες ἡ μιὰ ξοπίσω στὴν ἄλλη, σέρνουνται ἀπὸ ἕνα ρυμουλκό... Ἀνεβαίνουμε ἔτσι ὅλο τὸ Σηκουάνα, σταματοῦμε στὴ Ρουένη, πολλὲς φορὲς καὶ 'ς ἄλλες πόλεις... κ' ἔπειτα φθάνουμε στὸ Παρίσι.

«Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς αὐτό !..» (Σελ 217 στ'γ')

Ὁ Πετράκης ἀνατρίχιασε. Τὸ πρόσωπό του, καθὼς κύτταζε τὸ παιδί, μαρτυροῦσε μιὰ μεγάλη περιέργεια, ἕνα ἐνδιαφέρον πολὺ ζωηρό.

— Στὸ Παρίσι!.. Πηγαίνετε καὶ στὸ Παρίσι;

— 'Εννοεῖται!.. Δὲν εἶνε δὰ κανένα πρᾶμμα ἐκπληκτικό! Γιατὶ γουρλώνεις ἔτσι τὰ μάτια σου, σὰ νὰ κοῦς παραμύθι;

— Ἄχ, 'Αντώνη!.. 'Αντωνάκη μου! Πάρε με καὶ μένα στὴ μαοῦνά σου!.. Νἄξερες τί ἐπιθυμία ἔχω νὰ πάω στὸ Παρίσι!.. Ὁ πατέρας μου μένει ἐκεῖ, 'Αντώνη, κ' ἔχω νὰ τὸν ἰδῶ χρόνια! χρόνια!.. Νἄξερες... τί δυστυχισμένο παιδὶ ποῦ εἶμαι!

Καὶ τὸν πῆραν τὰ κλάμματα, καθὼς μιλοῦσε ἔτσι. Ἔκλαιγε ἀπὸ λύπη, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὸν φλογερὸ πόθο ποῦ τὸν κυρίευσε ὁλόκληρο, μόλις εἶδε ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀδύνατο νὰ πάῃ στὸ Παρίσι. Νά, φθάνει νἄθελε αὐτὸ τὸ παιδί!.. Σκούπησε μ' ἀνυπομονησία τὰ δάκρυά του καὶ τοῦ εἶπε:

— 'Αντώνη! πάρε με μαζί σου, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω!

'Ασυνείθιστος σὲ τέτοιες διαχύσεις, ὁ μικρὸς τὸν κύτταζε μὲ ἀπορία.

Κι' ἀποκρίθηκε ἡσυχώτατα:

— 'Εγώ... μακάρι!.. Θἄχα καλὴ συντροφιὰ στὸ ταξεῖδι. Δὲν ξέρω ὅμως ἂν θὰ θελήσουν οἱ γονεῖς μου.

— Μά... ἂν μ' ἔκρυβες; ἂν μ' ἔβαζες στ' ἀμπάρι, ἀνάμεσα στὰ σακκιὰ μὲ τἀλεῦρι;

— Χμ!.. λιγάκι δύσκολο νὰ μὴ σὲ ἰδοῦν οἱ γονεῖς μου. Εἶσαι ὁρατός, ξέρεις, καὶ μὲ γυμνὸ ὀφθαλμό . . . Ἔπειτα, καὶ νὰ σ' ἔκρυβα, τί; Πάντα. μιὰ φορά, θἀναγκάζουσουν νὰ παρουσιασθῆς. Καὶ τί θὰ τραβοῦσα τότε ἐγώ;

— Ἂν σ' ἐπλήρωνα, 'Αντώνη; Ἂν σοῦδινα λεπτά;

— Μὰ ἔχεις λεπτά;

— Ἄκου!

Κι' ὁ Πετράκης κουδούνισε στὴν τσέπη του τὰ νομίσματα τοῦ κουμπαρᾶ του.

—Δεκάρες θὰ εἶνε, ἔκαμε ὁ μικρὸς μὲ δυσπιστία.

— Ὄχι, 'Αντώνη! εἶνε φράγκα!

— Γιά, νὰ τὰ ἰδοῦμε λοιπόν.

Ὁ Πετράκης ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ χούφτα ἀσημένια φράγκα. Τὰ ματάκια τοῦ 'Αντώνη ἄστραψαν.

—Πόσα μοῦ δίνεις ἀπ' αὐτά; ρώτησε.

— Στὴν ἀρχὴ δυό. Ὕστερα βλέπουμε.

Ὁ μικρὸς σκέρθηκε λίγες στιγμές. Κ' ἔπειτα, μ' ἐξαφνικὴ ἀπόφασι, εἶπε:

— Ἄκουσε. Τώρα θἄλθῃς μαζί μου. Θὰ πῶ στοὺς γονεῖς μου πῶς εἶσαι φίλος μου καὶ πῶς θέλω νὰ σοῦ δείξω τὸ πλοῖό μας. Θὰ σὲ κρύψω ἀνάμεσα στὰ τσουβάλια. 'Εκεῖνοι θὰ νομίσουν πῶς βγῆκες ἔξω, κάποια στιγμὴ ποῦ δὲν ἐβλέπαν. Κι' ἄμα ξεκινήσουμε πιὰ καὶ μποῦμε στὸ Σηκουάνα, δὲν θὰ μπορέσουν βέβαια νὰ σἀφίσουν στὸ δ ρ ό μ ο! Ἔ; ἔ;..

Κι' ὁ 'Αντωνάκης ἔβαλε τὰ γέλια, γιὰ τὴν ἐξυπνάδα ποῦ εἶπε. Ὁ Πετράκης ἐπεδοκίμαζε μὲ κουνήματα τοῦ κεφαλιοῦ. Νὰ τί εὔκολο ποῦ ἦταν νὰ φθάσῃ στὸ Παρίσι! Ψέμματα;

— Σύμφωνοι! εἶπε.

— Ὡραῖα! ἔκαμε ὁ 'Αντωνάκης. Δός μου τώρα τὰ δυὸ φράγκα.

— Ὁρίστε!

Καὶ δυὸ νομίσματα ἐπέρασαν ἀπὸ τὴ μιὰ τσέπη στὴν ἄλλη.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΙΗ'.—ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

[*Διάλεξις τοῦ κ. Θ. Βελιανίτη*]

Ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς ἐγεννήθη τὸ 1826 εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, ἀπὸ εὐγενῆ καὶ μουσοτραφῆ κερκυραϊκὴν οἰκογένειαν. Ὁ πατέρας του Γεώργιος καθὼς καὶ ὁ ἀδελφός του Στυλιανὸς ἦσαν ἐπίσης ποιηταί. Νεώτατος μετέβη εἰς τὴν Κέρκυραν, ὅπου ἐτελείωσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα. Κατόπιν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐσπούδασε τὰ νομικά. Ἀλλ' οὐδέποτε ἐξήσκησε τὴν ἐπιστήμην του, οὔτε ἄλλην ἐργασίαν ἔκαμε, οὔτε εἰς τὰ πολιτικὰ ἀνεμίχθη, οὔτε ἐδημοσιογράφησεν. Διῆλθε τὸν βίον του ὅλον ἡσύχως, εἰς τὴν Κέρκυραν, καλλιεργῶν τὴν ποίησιν καὶ τὰ κτήματά του. Ἦτο φίλος τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ ὁποίου ἀνεδείχθη καὶ ὁ ἀξιώτερος μαθητής. Ἀπέθανε τιμώμενος τὸ 1903.

Τὸ σημαντικώτερον ποίημα τοῦ Μαρκορᾶ εἶνε τὸ ἐπικὸν «Ὅρκος», ἐπεισόδιον τῆς Κρητικῆς Ἐπαναστάσεως, μὲ μεγάλην ἔμπνευσιν καὶ τέχνην γραμμένον. Ἔγραψε καὶ πλῆθος ἄλλων λυρικῶν, θυμασίων. Τὰ ἐλεγεῖα του προπάντων εἶνε ἀριστουργήματα, καὶ κάποιον του εἰς τὸν θάνατον νεαρᾶς κόρης θεωρεῖται ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποῦ ἐγράφησαν ποτέ. Ἐν γένει ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξόχους Ἕλληνας ποιητάς.

Ὁ Σκαφτιᾶς.

Βαρειὰ κοιμᾶται ὁ γέροντας
Αὐτὸς ποῦ καθεμέρα
Ἐκίνασ' 'ς ἄκοπη δουλειὰ
Πρότοῦ λαλήσουν τὰ πουλιὰ
Στὸν ἥσυχον ἀέρα.

Βαρυὰ κοιμᾶται σήμερα
Κ' ἡ δικοπή του μνήσκει
Ριγμένη ἀκόμα στὴν αὐλή,
Ὅπου, σασταλίζοντας, ἀργὴ
Τ' ἀβέβαιο φῶς τὴ βρίσκει.

Τοῦ κάκου ἀποχαιρέτησαν
Τῆς χαραυγῆς τὸ χρῶμα
Ὅλες τοῦ κήπου ἡ φωλιές.
Μὴν ὀνειρεύται; Γιὰ ἰδές,
Γελάει τἀχνό του στόμα.

Δὲν θὰ ξυπνήσῃ, ἀλλοίμονο!
Γιὰ τὸ φτωχὸ ἀστρομάλλη,
Ποῦσκαψε κάμπους καὶ βουνά,
Δυὸ πῆχες τόπο μονοχά
Τώρα θὰ σκαψουν ἄλλοι.

Θαρρεῖς ὁποῦ ἀναπαύοντας
Τὴ σκεβρωμένη ράχη,
Λαλήματ' ἄλλα κορτερεῖ
Νὰ χαιρετήσουν μιὰν αὐγὴ
Ποῦ φῶς αἰώνια θἄχῃ!

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ, ΑΛΛΑ ΠΟΛΥΕΞΟΔΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ὁ κ. Πιθηκίδης ἐσκόπευε πρὸ πολλοῦ νὰ κόψῃ αὐτὸ τὸ δένδρο, ποῦ ἦταν στὴ μέση ἑνὸς δρομίσκου τοῦ κήπου του καὶ τὸν ἐνωχλοῦσε πολύ. Σήμερα λοιπὸν καταπιάσθηκε μ' αὐτὴ τὴν ἐργασία, ἀλλὰ

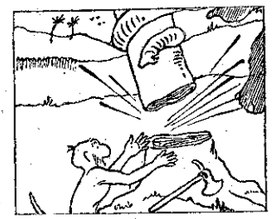

πελεκᾷ δυὸ ὧρες καὶ ἱδρώνει τοῦ κάκου. Ἄξαφνα τὸ δένδρο σηκώνεται καὶ σπάζει μ' ἕνα κρότο φοβερό. Γυρίζει τότε ὁ κ. Πιθηκίδης καὶ βλέπει τὸν Χοντρογιάννη ποῦ χωρὶς κανένα κόπο τοῦ εἶχε τε-

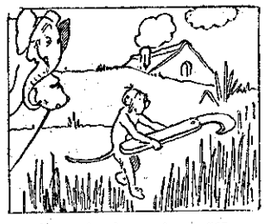

λειώσῃ τὴν ἐργασία. Ὕστερα εἶχε νὰ κόψῃ χόρτα. Ὁ Χοντρογιάννης τοῦ δανείζει τὸν σουγιᾶ του καὶ μ' αὐτὸν κάνει καλλίτερα τὴ δουλειὰ παρὰ μὲ τὸ δρεπάνι του. Ἀλλὰ κ' ἕνα πηροῦνι ποῦ ἔβγαλε ἀπὸ

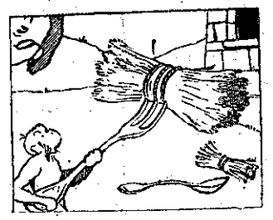

τὴν τσέπη του ὁ Χοντρογιάννης, ἐχρησίμευσε γιὰ νὰ κουβαληθοῦν εὐκολώτατα τὰ δεμάτια τοῦ χόρτου.

Ὁ καλὸς Χοντρογιάννης ἔβγαλε ὕστερα τὸ κοπέλλο του ποῦ εἶχε καὶ λάστιχο κ' ἐπό-

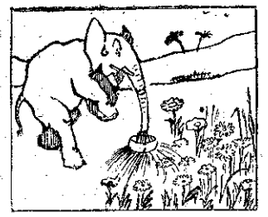

τισε μ' αὐτὸ τὰ λουλούδια τοῦ κήπου. Τὸ νερὸ ἔτρεχε ἀπὸ τῆς τρυπίτσες, ποῦ εἶχε τὸ κοπέλλο, γιὰ νἀερίζεται τὸ κεφάλι τοῦ κατόχου του. «—Ἔλα τώρα, νὰ ξεκουρα-

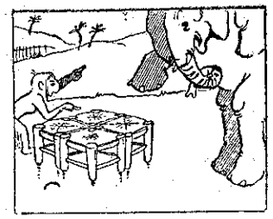

σθῆς, τοῦ εἶπε ὁ κ. Πιθηκίδης. Ἐγὼ θὰ σοῦ βάλω τέσσερα σκαμνιὰ μαζὶ κ' ἐλπίζω νὰ σὲ χωρέσουν.» Τοῦ βάζει τὰ σκαμνιὰ καὶ ὁ Χοντρογιάννης κάθεται...χάμω. Γιατὶ

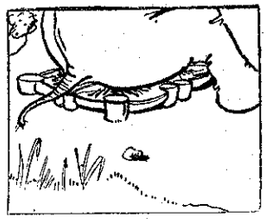

μὲ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, τὰ σκαμνιὰ χώθηκαν ὅλως διόλου 'ς τὸ χῶμα. «—Ξέρεις, λέγει τότε ὁ Χοντρογιάννης. Γιὰ νὰ σοῦ κόψω τὸ δέντρο σου, νὰ σοῦ ποτίσω τὸ περι-

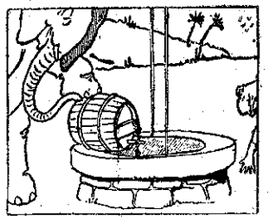

βόλι, ζεστάθηκα καὶ διψῶ πολύ. Δός μου, σὲ παρακαλῶ ἕνα δροσιστικό. Στὸ ὑπόγειό σου θὰ βρίσκεται κανένα βαρελάκι μὲ ἀψέντι. Ἄντε νὰ τὸ φέρῃς!»

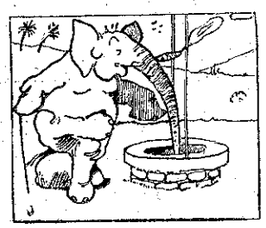

Ὁ κ. Πιθηκίδης τοῦ ἔφερε εὐχαρίστως τὸ βαρελάκι καὶ τὸ ἄφισε ἐπάνω στὸ πηγάδι, γιὰ νὰ βγάλῃ καὶ νερό. Γιατὶ τὸ ἀψέντι δὲν πίνεται ἀνέρωτο. Ὕστερα ὅμως ὁ κ. Πιθηκίδης

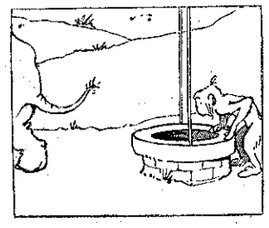

τὰ βρῆκε ὅλα ἄδεια! Δηλαδή, γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα δ ρ ο σ ι σ τ ι κ ὸ ὁ Χοντρογιάννης, ἄδειασε ὁλόκληρο τὸ βαρελάκι τοῦ ἀψεντιοῦ καὶ ὁλόκληρο.... τὸ πηγάδι! —«Ἄ, φίλε μου, τοῦ

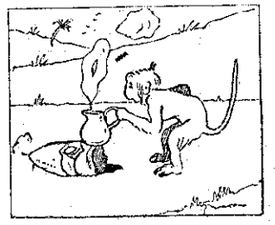

εἶπε δὲν μοῦ κάνεις γιὰ ὑπηρέτης. Εἶσαι τόσο πολυέξοδος, ὥστε προτιμῶ νὰ κάνω τὶς δουλειὲς μονάχος μου.» Καὶ γιὰ νὰ παρηγορηθῇ, ὁ κ. Πιθηκίδης ἔψησε ἕνα καφὲ στὸ

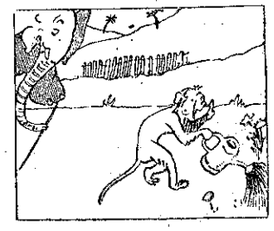

ἀποτσίγαρο ποῦ εἶχε πετάξῃ ὁ Χονδρογιάννης κι' ἀπὸ τότε δὲν ἐδέχθηκε πιὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του. Ὤχ ἀδελφέ! καλλίτερα μονάχος του.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(Ἐνθυμεῖσθε βέβαια τὴν καλὴν Καν 'Ανθέου, ἡ ὁποία ἐδημοσίευσε πέρσι εἰς τὴν Διάπλασιν μερικὰ ὡραῖα παιδαγωγικὰ διηγήματα. Κατ' αὐτὰς ἡ ἰδία ἐκδίδει ἕνα βιβλιαράκι μὲ τέτοια, ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἰκόνες συγχρόνου Ἑλληνικοῦ βίου». Ἀπὸ τὸ βιβλιαράκι αὐτό, ποῦ θὰ πωλῆται 2 δραχμὰς εἰς τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα ὑπὲρ τῶν ἑσπερινῶν σχολείων τοῦ «Μεροπείου», ἡ συγγραφεὺς μᾶς παρεχώρησε τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην «Σύγχρονον Ἀντιγόνην», ἡ ὁποία εἶνε τωόντι ἕνα ἔξοχον ἑλληνικὸν διήγημα, ἀληθινὸν ἀριστουργηματάκι.—Σ. τ. Δ.)

Τὸ λυκόφως τῆς ἑσπέρας δὲν εἶχεν ἀκόμη παύσει νὰ σκορπίζῃ τὰς γλυκείας του ἀνταυγείας, ὅταν ἡ κ. Ἑλένη ἄναψε τὴν λάμπαν καὶ ἐτοποθετήθη πλησίον της μὲ τὸ ραψιμόν της. Παρὰ τὸ πλευρόν της, ἐκάθησεν ἡ μεγαλυτέρα κόρη της Αἰκατερίνη μὲ τὸ ἐργόχειρόν της καὶ ἀντικρύ της τὰ δυὸ μικρότερα τέκνα της, Ἀλέξανδρος καὶ Εἰρήνη, μὲ τὰ βιβλία των ἀνοικτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, διὰ νὰ μελετήσουν τὰ μαθήματά των. Συγχρόνως ἐνεφανίσθη καὶ ἡ γηραιὰ ὑπηρέτριά των Γαρυφαλιὰ μὲ τὴν κάλτσα της καὶ εἶπεν:

— Εἶδα τὸ φῶς καὶ ἦλθα καὶ ἐγὼ νὰ καθήσω μαζῆ σας. Γρήγορα τὸ ἀνάψατε.

— Ναί, κυρὰ Γαρυφαλιά, εἶπεν ἡ κ. Ἑλένη· γρήγορα τὸ ἀνάψαμε, διότι νὰ καθήσωμεν, ὅπως τὸ καλοκαῖρι, εἰς τὴν ταράτσαν, δὲν εἶνε εὐχάριστον, μῆνα Νοέμβριον τώρα, καὶ ἔπρεπε νὰ μελετήσουν τὰ παιδιά. Ἔλα, κάθησε ἥσυχα μαζῆ μας καὶ ὅταν τελειώσουν τὸ μάθημά των, νὰ μᾶς εἰπῆς ἕνα ὡραῖο παραμύθι, ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ ποῦ ξεύρεις.

— Ναί, ναί! εἶπαν συγχρόνως καὶ τὰ δύο παιδιά· θὰ μᾶς κάμῃς μεγάλη χάρι.

— Καλά, ἀπήντησεν ἡ κυρὰ Γαρυφαλιά, ἡ ὁποία ἦτο ἀγαπητὴ εἰς τὴν οἰκογένειαν, διότι ἐκείνη εἶχε χρηματίσει καὶ τροφὸς τοῦ μεγαλειτέρου ἀδελφοῦ των Παναγιώτη.

— Καὶ τί μάθημα ἔχετε αὔριον; ἠρώτησεν ἡ κ. Ἑλένη.

— Τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους, μητέρα. Μᾶς ἔδωσεν ὁ διδάσκαλός μας

μίαν σύντομον περίληψιν ποῦ πρέπει νὰ τὴν ποῦμε αὔριο.

— Ἀφοῦ εἶνε τόσον ὡραῖον μάθημα, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, νὰ τὸ μελετήσετε δυνατά, ἂν θέλετε, διὰ νὰ ἀκούωμεν καὶ ἡμεῖς.

— Ναί, εἶπαν καὶ αἱ ἄλλαι δύο. Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ἀλέξανδρος ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν ἱστορίαν τῆς ἡρωϊκῆς ἐκείνης κόρης, τῆς φιλοστόργου ἐκείνης θυγατρός, τῆς ἀφοσιωμένης ἐκείνης ἀδελφῆς, τῆς σώφρονος νεάνιδος, καὶ ὅλαι παρηκολούθουν μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ συγκινήσεως τὴν ὡραίαν ἀφήγησιν. Τῆς κυρὰ Γαρυφαλιᾶς ὅμως ἡ συγκίνησις ἔγινε ζωηροτάτη καὶ δύο χονδρὰ δάκρυα ἐκύλισαν ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρότρου τοῦ χρόνου χαραχθεισῶν παρειῶν της, ὅταν ἤκουσε τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ἀντιγόνη πηγαίνει μόνη, ἐνῷ ἔπνεε φοβερὸς λίβας, διὰ νὰ θάψῃ τὸ λείψανον τοῦ δυστυχοῦς ἀδελφοῦ της.

Ὅταν ἡ ἀνάγνωσις ἔληξεν, ἡ κ. Ἑλένη, ἡ ὁποία ὀσάκις ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ νέαν κλωστὴν εἰς τὴν βελόνην της, παρετήρει καὶ τὰ γύρω της ἀγαπητὰ πρόσωπα καὶ εἶχεν ἀντιληφθῆ τὰ δάκρυα τῆς ὑπηρετρίας της, τὴν ἠρώτησε, πῶς τῇ ἐπροξένησε τόσην ταραχὴν ἡ ἱστορία τῆς Ἀντιγόνης.

— Ὤχ, κυρία μου, ἀπήντησεν ἐκείνη σφογγίζουσα νέα δάκρυα, εὑρέθηκα κ' ἐγὼ μιὰ φορὰ στὴ θέσι τῆς Ἀντιγόνης, ἐπῆγα καὶ ἐγὼ νύκτα νὰ θάψω... τὸ κεφάλι τοῦ ἀδελφοῦ μου!

— Τί εἶπες, καϊμένη! ἐφώναξαν συγχρόνως ὅλαι.

— Τί νὰ πῶ! Ἐκεῖνο ποῦ ἔγινε, καὶ γιὰ τοῦτο ἀπόψε, ἀντὶ νὰ σᾶς 'πῶ ψεύτικο παραμύθι, θὰ σᾶς 'πῶ ἕνα ἀληθινό· πῶς δηλαδὴ ἔθαψα καὶ ἐγὼ τὸν δυστυχισμένο τὸν ἀδελφό μου, τὸν λιγστὴ τὸν Νάστο.

Ἐνῷ δὲ τὰ βλέμματα ὅλων προσηλώθηταν μετὰ περιεργείας καὶ φρίκης ἐπὶ τῆς γραίας Γαρυφαλιᾶς, ἐκείνη, μετὰ νευρικότητος ἐξακολουθοῦσα νὰ πλέκῃ τὴν κάλτσαν, ἤρχισε τὴν θλιβερὰν διήγησίν της ὡς ἑξῆς:

* * *

Ἤτανε ἡ ἐποχὴ ὅπου εἶχεν ἔλθει ὁ Κυβερνήτης στὸ Ναύπλιο, καὶ ὅλοι εἴχαμε μεγάλη χαρὰ ποῦ ἐδιώξαμε τὸν Τοῦρκο ἀπὸ τὴν πατρίδα μας· ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνα πικρῆς σκλαβιᾶς, δὲν ἤτανε εὔκολο 'ς ὅλους νὰ ἀφίσουν τὸ τουφέκι καὶ τὰ βουνά, καὶ νὰ καθήσουν νὰ τοὺς διοικήσουν ἥσυχα ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς ἐνόμιζαν κατωτέρους 'ς τὴν λεβεντιὰ καὶ τὴν ἀνδρεία, καὶ ἔγιναν ἀπὸ ἁρματωλοί, λῃσταί.

Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ ἀδελφός μου Νάστος, ἄνδρας ὡς ἐκεῖ ἀπάνου, μὲ πρόσωπο μελαχροινὸ καὶ νόστιμο καὶ μὲ 3ύο μάτια σὰν ἀστέρια. Ὅταν τὸν ἔβλεπε κανεὶς νὰ περπατῇ, ἐνόμιζε ὅτι εἶχε φτερά, καὶ ὅταν τὸν ἄκουε κανεὶς νὰ τραγουδᾷ, ἐνόμιζε ὅτι ἄκουε ἀηδόνια.

Ἀλλὰ τί θέλετε! ὕστερα ἀπὸ πολλὲς καταδιώξεις, τὸν ἔπιασε τὸ ἀπόσπασμα καὶ τὸν ἔκλεισαν στὴν φυλακή, στὴν Τρίπολι. Ἐγὼ τότε ἤμουνα παντρεμμένη 'ς τὸ Στενὸ μὲ τὸ μακαρίτη τὸν Θαλοῦλο καὶ εἶχα ἕνα ἀγοράκι ἑνὸς χρόνου. Μολονότι ὅλο τὸ χωριὸ εὐχαριστήθη ποῦ ἔπιασαν τὸν Νάστο, ὁ ἄνδρας μου μὲ ἀφῆκε νὰ πάω μὲ τὴ μητέρα μου στὴν Τρίπολι γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦμε. Ἐγεμίσαμε δύο ταγάρια μὲ ὅ,τι καλὰ εἴχαμε καὶ ἐπήγαμε. Μὲ χίλια βάσανα μᾶς ἀφῆκαν νὰ μποῦμε στὴν φυλακὴ καὶ νὰ ἰδοῦμε τὸν ἀδελφό μου, ποῦ ἐκαθόταν πάνω 'ς ἕνα ξύλινο σκαμνί, κατάχλωμος καὶ φαιόταανε σὰν ἀετὸς μὲ κομμένα φτερά. Μόλις μὲ εἶδε, ἐκούνησε τὸ ὤμορφο κεφάλι καὶ μοῦ εἶπε: «Ἦλθες καὶ σύ, Γαρούφω, νὰ ἰδῇς τὸ φυλακισμένο ἀδελφό σου!

«Καλὴ λευτεριὰ νἄχῃς! τοῦ εἶπα.

«Ἀχ! καϊμένη, μοῦ εἶπε, δὲ θὰ ξαναϊδῶ τὴν λαγκαδιὰ καὶ τὸν ἥλιο, οὔτε σένα καὶ τὴν μητέρα μας πιά.»

Ἐμεῖς ἐδακρύσαμε καὶ τοῦ εἴπαμε «ἔχει ὁ Θεός». Τότε ἐκεῖνος μᾶς εἶπε. «Μὴν κλαῖτε, σὲ δεκαπέντε μέρες τελειώνουν τὰ βασανά μου· θὰ μὲ κόψουν μαζῆ μὲ ἄλλους τρεῖς ἀδελφοπητούς μου.

«Σώπα, Νάστο, τοῦ εἶπε ἡ μάννα μας, θὰ γλυτώσῃς, εἶνε ἄδικο τέτοια λεβεντιά, τέτοια νειάτα νὰ τὰ φαγῇ ἡ κρύα γῆ. Ἐγὼ θὰ τρέξω ὅπου μπορέσω γιὰ νὰ σὲ σώσω.

«Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο», τοῦ εἶπα.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ σὲ λίγο ὁ δεσμοφύλακας μᾶς ἔδιωξε, ἀφήσαμε τὰ πισκέσα, ἐφιλήσαμε τὸν ἀδελφό μου καὶ φύγαμε. Ἐπήγαμε σὲ ὅλους τοὺς μεγάλους νὰ παρακαλέσουμε νὰ μᾶς χαρίσουν τὸ κεφάλι τοῦ Νάστου, ἀλλὰ ἄλλοι μὲ καλὸ τρόπο καὶ ἄλλοι βρίζοντας μᾶς εἶπαν, πῶς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε. Τί νὰ κάναμε τότε! μὲ τὴν καρδιὰ ματωμένη ἀπὸ τὴν λύπη μας, καὶ τὰ πόδια μας ματωμένα ἀπὸ τοὺς δρόμους, ἐγυρίσαμε 'ς τὸ Στενό. Ἐγὼ ἐκύτταξα τὸ σπῆτί μου ἀμίλητη, καὶ ἡ μάννα ἔγινε δύο δίπλες σὲ μιὰ γωνία. Καλὰ ποῦ μᾶς εἶχε δώσῃ ὁ Θεὸς ἐκεῖνο τὸ παιδάκι καὶ κάποτε τῆς τῶδινα νὰ τὸ κρατήσῃ καὶ παρηγοριότανε, καὶ ὅταν ἐρχότανε ὁ ἄνδρας μου ἀπὸ τὰ χωράφια, εὕρισκε καὶ ἕνα χαρούμενο πρόσωπο στὸ σπῆτι κι' ἔπαιζε μὲ αὐτό. Μιὰ βραδυὰ ὅμως ἐγύρισε καὶ ἐκεῖνος πολὺ πικραμένος καί, χωρὶς νὰ μιλήσῃ τῆς μάννας μου καὶ τοῦ παιδιοῦ μας, μοῦ εἶπε νὰ βγῶ νὰ μαζέψω τὸ ἄλογό μας, γιατὶ ἔχει δουλειά. Ἐγὼ ἐβγῆκα, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ μὲ πάῃ στὸ σταῦλο, μοῦ εἶπε μὲ κομμένη φωνή:

— «Κακομοίρα Γαρούφω, θὰ σοῦ πῶ κακὸ χαμπέρι ἀπόψε.—Τί λές, Νικόλα; τοῦ εἶπα σιγαλά. Μήπως ἐσκότωσαν τὸν Νάστο; —Ναί! χθὲς τὸ πρωὶ ἐπῆγε νὰ φύγῃ μὲ τρεῖς ἄλλους, καὶ οἱ στρατιῶτες τοὺς κυνήγησαν καὶ τοὺς σκότωσαν.

(*Ἕπεται τὸ τέλος*) Κα ΑΝΘΕΟΥ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

***Θέμα*: ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ - ΔΙΑΚΟΠΕΣ**

Ἰδοὺ καὶ ὁ Ποιητικὸς Διαγωνισμός, ποῦ μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν τὸν περιμένατε, μικροί μου ποιηταί! (Μικροὶ σήμερα, ἀλλὰ ποιὸς ξεύρει μήπως αὔριον γίνῃ κανεὶς σας καὶ μεγάλος! Καὶ ποιὰ εὐτυχία, ποιὰ ὑπερηφάνεια γιὸ μένα, νὰ λέγω ὅτι ὁ μεγάλος αὐτὸς ποιητὴς ἐπρωτοφάνη εἰς ἕνα μικρὸν Διαγωνισμόν μου!) Τὸ θέμα, ἐλπίζω, νὰ σᾶς ἀρέσῃ. Σ' ἕνα σύντομο λυρικὸ ποίημα, θὰ διαχύσετε ὅλη τὴν χαρά, ὅλη τὴν εὐτυχία ποῦ αἰσθάνεται κάθε παιδί, ὅταν ἔρχεται τὸ καλοκαίρι καὶ παύουν τὰ μαθήματα κι' ἀρχίζουν ἡ διακοπές.

«Καλοκαῖρι-Διακοπὲς» εἶπα μόνον. Δὲν προσδιώρισα, βλέπετε, τίποτ' ἄλλο. Ἡ διακοπὲς αὐτὲς ποῦ θὰ στιχουργήσετε, μπορεῖ νὰ γίνουν στὴν ἐξοχή, μπορεῖ καὶ στὴν πόλι,—στὸ χωριό, στὸ βουνό, στὴ θάλασσα, ὅπου θέλετε. Καθένας φυσικά, θὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει του τὴς Διακοπὲς ποῦ κάνει κι' ὅπως τῆς κάνει. Ἀπ' αὐτὲς θὰ ἐμπνευσθῆ, αὐτὲς θὰ περιγράψῃ,—ἂν θέλῃ νὰ κάμῃ καὶ περιγραφή,—αὐτὲς θὰ ὑμνήσῃ. Τὸ ποιηματάκι σας θέλω νὰ εἶνε εἰλικρινές. Ὅ,τι αἰσθάνεσθε τίποτε ἄλλο.

Ἀλλ' ἀρκετὰ γιὰ τὸ θέμα. Ἂς ἔλθωμε τώρα εἰς τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ.

1.—Τὸ ποιηματάκι δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ περισσοτέρους ἀπὸ 32 μικροὺς στίχους (μὲ ἑπτά, ὀκτώ, δέκα, τὸ πολὺ δώδεκα συλλαβές,) ἢ ἀπὸ 8 τετραστιχάκια. Ἂν θέλετε νὰ γράψετε δεκαπεντασυλλάβους, νὰ τοὺς χωρίζετε στὴ μέση καὶ νὰ λογαριάζετε τὸν ἕνα στίχο σὰν δύο. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ 32 στίχοι εἶνε τὸ ὅριον. Ἀλλὰ δέχομαι καὶ συντομώτερα ποιηματάκια.

2.—Τὸ ποιηματάκι πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον εἰς χωριστὸν φύλλον χαρτί, ποῦ νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο. Νὰ ἐπιγράφεται «Καλοκαῖρι - Διακοπές, διὰ τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν» καὶ νὰ ἔχῃ ἀπὸ κάτω τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου.

3.—Ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1917, εἴτε συνδρομηταί, εἴτε ἀδέλφια των, δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν δωρεάν. Ὅσοι συνδρομηταὶ ἢ ἀδέλφια συνδρομητῶν δὲν ἔχουν ψευδώνυμον, εἶνε δεκτοὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 10. Οἱ δὲ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30 (εἰς γραμματόσημον).

4.—Ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς ποιημάτων διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον εἶνε ἀπὸ σήμερον ***μέχρι τέλους Ἰουλίου*** ἐ. ἔ.

5.—Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸν Ὀδηγὸν (Κεφ. Ϛ'.) Τὰ καλλίτερα ποιηματάκια θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὀδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

	ΤΟΥ	ΔΙ	ΠΟ	ΚΙ	ΤΟΥ	
Α	ΦΑ	ΟΣ	ΚΕΙ	ΟΥ	ΛΑ	Α
ΜΑ	ΣΑ	ΧΙ	ΑΡ	ΜΥ	ΝΑ	ΔΑ
	ΡΟΥ	ΛΗ	ΒΟ	ΡΙ	ΒΡΥ	
			Υ			

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαί αὗται, ὥστε γὰποτελεσθοῦν τρία ψευδώνυμα τῆς Διαπλάσεως, ἐκ τῶν ἐγκριθέντων φέτος.

β') Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῆς Ἑλλάδος

νέπα
Ἴσοι Ρῶσσοι νέπα μου
νέπα

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Γ Ζερμαλιᾶ

E N O E M
T R E O M
L E M N O
O C E S C

Νἀναγνωσθῇ μία γαλλικὴ παροιμία καὶ νὰ εὑρεθῇ ἡ ἀντίστοιχος ἑλληνική.

***Δήλωσις*:** Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 2ίου φύλλου

α'.) Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρίχ' το στὸ γιαλό.— γ'.) Chât echaudé, craint l' eau froidé. ("Οποιος καῇ μὲ τὸ χυλό, φυσᾷ καὶ τὸ γιαοῦρ τι.) β'.) ΚΟ - ΡΕ - Α ΡΕ - ΒΕΚ- ΚΑ Α - ΚΑ - ΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὰς ἐξετάσεις.

— Ποῖαι χῶραι λέγονται μεσόγειοι;

— Ὅσαι εὑρίσκονται πλησίον τῆς Μεσογείου Θαλάσσης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

* * *

Μεταξὺ συμμαθητῶν.

— Αὔριο θὰ κάμωμε ἐξετάσεις; Γυμναστικῆς.

— Προφορικὰ ἢ γραπτά;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

* * *

Ὁ καθηγητὴς ἐρωτᾷ κἄτι τὸν μαθητήν, ἀλλ' ἐκεῖνος μένει ἄφωνος.

Καθηγητής.—Πῶς; σὲ στενοχωρεῖ ἡ ἐρώτησις;

Μαθητής.—Ὄχι, κύριε καθηγητά, δὲν μὲ στενοχωρεῖ ἡ ἐρώτησις, ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάουστ

* * *

Στὸ θέατρο.

Ἐνῷ τραγουδοῦν οἱ ἠθοποιοὶ κάποιο γόστιμο τραγουδάκι, ἡ *Ἶρις* δένει κόμπο στὸ μαντῆλι της.

— Γιατὶ δένεις κόμπο; τὴ ρωτᾷ ἡ μαμά της.

— Γιὰ νὰ θυμηθῶ τὸ τραγουδάκι αὐτὸ ποῦ μ' ἀρέσει! τῆς ἀπαντᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 13ην Ἰουνίου 1917.

ΕΙΜΠΟΡΕΙΣ, *Γενναῖα Μελισσουργιώτισσα*, νὰ λάβῃς μέρος καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, χωρὶς νὰ περιμένῃς νὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος, διότι κομμία λύσις δὲν ἐδημοσιεύθη ἀκόμη. Θὰ στείλῃς δηλαδὴ καὶ τὰς λύσεις ὅλων τῶν προηγουμένων φυλλαδίων, ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου. Τὸ λέγω διὰ νὰ τὸ ξεύρουν καὶ ὅλοι οἱ νέοι συνδρομηταί, καθὼς κ' ἐκεῖνοι ποῦ παίρνουν τώρα ψευδώνυμον.

Δὲν εἶνε σωστὴ ἡ ἰδέα σου, *Στενημαχωτάκι*. Τέλειος συγγραφεὺς δὲν εἶνε μόνον ἐκεῖνος ποῦ γράφει ἀπ' ὅλα, καὶ ποιήματα, καὶ διηγήματα καὶ θεατρικὰ ἔργα, καὶ διὰ παιδιὰ καὶ διὰ μεγάλους. Ἕνας συγγραφεύς, ποῦ καταγίνεται εἰς ἕνα μόνον εἶδος, εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἀκόμη τελειότερος. Ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Σαίξπηρ ἔγραψαν μόνον τραγῳδίας· ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Μολιέρος; μόνον κωμῳδίας. Αὐτοὶ δὲν εἶνε μεγαλήτεροι καὶ ἀπὸ τὸν Βίκτωρα Οὐγγώ, παραδείγματος χάριν, ὁ ὁποῖος ἔγραψεν ἀπ' ὅλα;

Μεσσηνιακὴ Ἀκτή, ἐὰν προκηρυχθῇ καὶ φέτος; προνόμιον τῶν Τόμων,—τὸ ὁποῖον εἶνε ἀμφίβολον,—βεβαίως; θὰ τὸ ἔχουν καὶ οἱ ἀπὸ τώρα ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1918. Ὅσον διὰ τοὺς Τόμους, τοὺς διδομένους ὡς βραβεῖον Ξεσπαθώματος, αὐτοὶ ὑπολογίζονται μὲ τὰς τιμὰς τοῦ Τιμοκαταλόγου καὶ ὄχι τοῦ προνομίου. Λεπτομερῆς Τιμοκατάλογος δὲν ἐτοιμάσθη ἀκόμη· ἅμα τυπωθῇ θὰ τὸν στείλω εἰς ὅλους.—Ναί, ὁποιος ἔχει ἀγοραστὰς καὶ λαμβάνει πολλὰ φύλλα μαζί, τὰ λαμβάνει διπλωμένα μόνον εἰς δύο καὶ ἐντελῶς ἀτσάκιστα.

Μὴν ἀνυπομονῇς *Ἄρη*. "Ολ' αὐτὰ σιγά-σιγὰ θὰ τὰ ἰδοῦμε. Καὶ θὰ μάθουμε τί ἦταν τὸ «ἀμφίδιο» ποῦ ἔκαμε τὸν Τὸπ νὰ γαυγίζῃ ἔτσι εἰς τὸ στόμιον τοῦ πηγαδιοῦ. Θὰ μάθουμε ἐπίσης ἂν ἡ νῆσος Λίγκολν καὶ ἡ νῆσος Τάδορ τοῦ πλοιάρχου Νέμου εἶνε μία καὶ ἡ αὐτή. Ὁ Βέρν, βλέπετε, δὲν διάζεται καθόλου. Μὴ βιάζεσθε λοιπὸν καὶ σεῖς.—Αἱ λύσεις ἐλήφθησαν.

Χαίρω, *Σπαθί τοῦ Κωνσταντίνου*, ποῦ ἔβαλες «τάξι στὴ ζωή σου» καὶ μπορεῖς τώρα νὰ μοῦ γράφῃς τακτικὰ καθ' ἑβδομάδα. Δὲν τὸ ξέρεις λοιπόν, ὅτι ἡ τάξις εἶνε ἡ μεγαλήτερα οἰκονομία καιροῦ; Μόνον ὅποιος ἔχει «τάξι στὴ ζωή του» προφθαίνει καὶ τὰ κάνει ὅλα, ἢ τουλάχιστον κάνει πολλά. Ἐνῷ ὁ ἄπακτος; ποτὲ δὲν βρίσκει καιρὸ καί... ἄ; κάθεται ὅλη τὴν ἡμέρα.

Σὲ συγχαίρω, *Ἄθω*, ποῦ κατάφερες νὰ διαλυθῇ αὐτὴ ἡ συμμορία τοῦ Μαύρου Γάτου, πρὶν γεννηθῇ. Ἔσωσες τόσα παιδιά, ποῦ θὰ πίθαιναν τὰ ἴδια μὲ τοὺς ἀθώους συμμορίτας τῶν Μαύρων χειρῶν κτλ. Τὰ παιδιὰ εἶνε μιμητικά, τὸ ξεύρω· ἀλλὰ διατί νὰ μιμοῦνται μὲ τόσον ζῆλον τὸ κακόν, αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω! "Ας εἶνε, θὰ σ' εὐγνωμονοῦν αὐτοὶ ποῦ τοὺς ἐτράβηξες ἀπὸ ἕνα ὀλισθηρὸν μονοπάτι. Μὰ εἶνε παιγνίδια αὐτά;...

Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα, *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου*. Ἐδιάβασα στὸν Ἀνανία ὅσα μοῦ γράφεις καὶ μοῦ εἶπε νὰ σοῦ πῶ ὅτι τἀποτελέσματα τῆς Κυριακῆς δὲν θἀργήσουν. Ἂν θὰ μπορέσῃ ὅμως νὰ σᾶς πῇ πολλὰ ἀστεῖα, γιὰ νὰ γελάσετε, δὲν τὸ ξέρει ἀκόμα. Γιατί τὸ πιτουρένιο ψωμί, ποῦ τρῶμε τώρα, τοῦ χαλᾷ τὸ στομάχι κι' ὅλη τὴ διάθεσι.

Τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολύ, *Διαβολάκι τῆς Χαλκίδος*. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶσαι ἀπὸ τὰ καλλίτερά μου παιδιά. Θὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ καὶ θἀκούς πάντοτε τὰς συμβουλάς μου. Γι' αὐτὰ σ' ἐνέγραψε ἡ καλή σου μητέρα.

Ὁ φίλος μου *Δ. Ι. Παυλάκης* μοῦ γράφει, ὅτι μ' ἔπληξίν του εἶδεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τὸ ἔργον του «Τὸ Ναπολεόνι τοῦ Ἑδραίου», ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένη» τῆς 14 Μαΐου, νἀναδημοσιεύεται εἰς τὴν Σελίδα μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι*. Μὰ τί συμβαίνει; Ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἀντέγραψε τὸ *Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι*; Διατὶ τουλάχιστον δὲν τὸ ἐσημείωνε;

Δὲν μπορῶ, *Νικητὰ τῆς Αὔριον*. Ἂν ἔκανα ἐξαίρεσιν γιὰ σένα, θὰ μοῦ τὸ ζητοῦσαν ὅλοι, καὶ φαντάσου τί ἀστεία θὰ ἦταν ἡ Σελίς Συνεργασίας, ἂν ὑπεγράφοντο ὅλοι μὲ ὄνομα καὶ μὲ ψευδώνυμον. Οἱ ἀναγνῶσται θὰ ἔλεγαν: Μὰ τί τὰ θέλουν τὰ ψευδώνυμα, ἀφοῦ βάζουν καὶ τὰ ὀνόματά τους; Ναί, ἡ Λέλα Περπινιᾶ, ἡ γνωστοτάτη σήμερον καλλιτέχνις τοῦ Μελοδράματος, διεκρίθη ἄλλοτε εἰς τὸν κύκλον μας μὲ τὸ ψευδώνυμον *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*.

Ἔχεις δίκηο, *Γερμανόπαι*. Εἰς τὸ Γαλλικὸν κείμενον τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἀντὶ au but, θέλει au bout (de quelques minutes). Ἐπίσης εἰς τὸ Γερμανικόν, ἔμεινε κατὰ λάθος ἕνα zu su ποῦ δὲν λέγει τίποτα. Ἡ φράσις εἶνε: «Nun fingen sie zu füttern». Διορθῶστέ τα καὶ τὰ δύο.

Γ. Σκ., σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φύλλον ποῦ τὸ ἐλάνθασες καὶ σοῦ τὸ ἐπέστρεψαν λαθωμένον. Καὶ ἄλλοτε εἶπα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ δανείζεστε τὰ φύλλα σας, ἂν θέλετε νὰ τὰ ἔχετε καθαρὰ καὶ τακτικά. Προκάντων τώρα, ποῦ οἱ περισσότεροι μεταχειρίζονται λυχνάρια καὶ λάμπες τοῦ λαδιοῦ, καὶ γίνονται παντοῦ λαδιές.

Νὰ καὶ δυὸ γράμματα τῆς *Ἐλπίδος τῆς Ἑλλάδος* ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον. Νὰ κ' ἡ πρωτοχρονιάτικη κάρτα της! Τὰ ἔλαβα πρὸ ὀλίγου... χάρις εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ. Ἐλπίζω νὰ μοῦ ξαναγράψῃ γρήγορα καὶ τότε θὰ τῆς ἀπαντήσω σὲ πράγματα πιὸ φρέσκα.

Τὰ ἴδια ἀπαντῶ εἰς τὴν *Ἀφελῆ Χιωτοπούλαν* καὶ εἰς τὸ *Ἕνα Χιωτάκι*, ποῦ διὰ τὸν ἴδιον λόγον καθυστέρησαν τόσον αἱ ἐπιστολαί των. Τῆς πρώτης μάλιστα ἐλήφθη κατόπιν ἐορτῆς καὶ ἡ σημείωσις τῶν Εὐσήμων τοῦ 1916.

Χείρω ποῦ ἔγινες καὶ, *Θαλασσία Νύμφη*, κ' ἐλπίζω νὰ μὴν ξανακάμῃς τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς. Διὰ τὸ Σῆμα, εἶπα ὅτι δὲν ἔχω πλέον. Ἀργότερα θὰ κάμω ἄλλο καλλίτερο.

Τὸ *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* ἔκαμε τὴν Στατιστικὴν τῆς Σελίδος Συνεργασίας καὶ βρῆκε ὅτι ὤ; τώρα (φέτος δηλαδὴ) πρῶτος ἔρχεται ὁ *Νικητὴς τῆς Αὔριον* μὲ ἑπτὰ κομμάτια καὶ πέντε Π. Πνεύματα (κ' ἔχει καὶ παράπονα!) καὶ δεύτερος ὁ *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος* μὲ 5 κομμάτια.—Ὅσον διὰ τὴν φωτογραφίαν σου, στεῖλέ την κ' ἔννοια σου. Δὲν ξέρεις πότε θὰ ξαναρχίσω νὰ ὑπομνιεύω. Ὁ λόγος ποῦ ἔπαυσα, εἶνε πρῶτον ἡ μεγάλη ἔλλειψις τοῦ τσίγγου καὶ ἡ κακὴ ποιότης τοῦ ὑπάρχοντος χαρτιοῦ, τῶν ἀγοραστῶν προπάντων, ὅπου δὲν πιάνουν φωτογραφίες. Ἀλλὰ τώρα ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ διορθωθοῦν καὶ τὰ δυὸ συντόμως.

Ὡραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Κ. Γ. Γυφτόδημος, Ἐγγλεζάκι, Ι. Ν. Σπηλ., Γλυκὺ Παρελθόν, Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας, Ἀφορισμένο Κῦμα, Μελαγχολινὸ Διαβολάκι, Παναγαῖς, Κύκνος, Πρόσφυξ* καὶ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*. Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους· γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

***Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς*:** «Θρύψαλα».—«Ὁ μέθυσος».—«Ἡ χαμένη πεντάρα».—«Ἀνέκδοτον Ἱπποκράτους».—«Ἀνέκδοτον τοῦ Ὑπουργοῦ Σέλα».—«Ἕνα γράμμα».—«25 Μαρτίου 1921».—«Ἡ Σταγόνα». —«Βοηθεῖτε ἀλλήλους».—«Ὁ ἀγαπημένος μαθητής».—«Τὸ πρωὶ στὴν ἔπαυλι».—«Ζήτω».—«Πονηρὰ ἀπάντησις».—«Δυὸ ἀδελφοί».—«Ἡ πέννα».—«Καλωσύνη».—«Ἐκ τοῦ μηδενός». —«Γνῶμες».—Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Ἐρείπια». Ἀπὸ τρία ποὺ μοῦ εἶχε στείλῃ ἡ *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, ἐδιάλεξα μόνον αὐτό. Κ' ἐνῷ τάλλα δὲν ἦταν οὔτε ἁπλῶς δημοσιεύσιμα, αὐτὸ εἶνε ἔξοχον. Πιστεύω ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω. Θρηνεῖ τὴν καταστροφὴν ποὺ ἐπιφέρει ὁ χρόνος εἰς τὰ καλλιτεχνήματα.—«Παραξολή». Ὁ τίτλος δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν, τὸ κομμάτι ὅμως εἶνε ἀριστουργηματάκι. Ἕνα τομίδιον ἀπὸ τέτοια, θὰ ἦτο ἀρκετὸν νὰ καθιερώσῃ μεγάλην συγγραφέα τὴν *Ἑλληνικὴν Ἀΐγλην*. Θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι μὲ τὸ διηγηματάκι της ἐπικρίνει τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦτο παρεξήγησις. Ἐπικρίνει, σατυρίζει τὴν ἀντίληψιν μερικῶν ποὺ νομίζουν, ὅτι ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ πράγματα, καὶ τὰ φείδια, καὶ τὰ ἄστρα, ὁ Θεὸς τὰ ἔκαμε χάριν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ αὐτὴ εἶνε μία ἀντίληψις λανθασμένη.—«Γενναιόδωρος Ἑλληνοσύνη». Τοῦ Guyau ἐδημοσίευσα πολλά, μεταφρασμένα εἰς τὴν δημοτικήν. Αὐτὸ εἶνε εἰς τὴν καθαρεύουσαν καὶ τὸ ἐδημοσίευσα διὰ νὰ κάμετε τὴν σύγκρισιν. Δὲν νομίζετε, ὅτι ἡ δημοτικὴ 's αὐτὰ τατριάζει καλλίτερα;—«Χαρὰ - φαγγάρι». Διασκευὴ παιδικοῦ διηγηματίου, ποὺ ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε εἰς τὴν Διάπλασιν. Ἀρκετὰ καλή. Χρεωστῶ ὅμως νὰ πῶ, ὅτι ἐδῶ - ἐκεῖ διώρθωσα μερικοὺς στίχους.—«Ἕνα κακὸ ὄνειρο». Πολὺ κοινὴ ἐκλογή.—«Τὸ Ναπολεόντ τοῦ Ἑβραίου». Ἀντιγραφή.—«Ὁ ἄλλος». Χριτωμένον!

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Κ. Γ. Γυφτόδημος, λ. 10.—Ἑλληνόπουλο, δρ. 1,40.—Δοξασμένα Ἀθῆναι, λ. 20.—Κάρλ Ε. Ὄλσσεν, λ. 20.—Δ. Ι. Πουλάκης, λ. 10.—Δ. Σ. Μπερδέσης, λ. 15.—Ἑλένη Π. Γιαννίρου, λ. 30.—Τὸ ὅλον δρ. 2,45.

Περιμένω καὶ ἄλλας εἰσφοράς, διὰ νὰ συμπληρωθῇ μία συνδρομὴ καὶ νὰ ἐγγράψω ἀκόμη ἕνα ἄπορον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Δοῖξ τῆς Σπάρης*, ἀ. (ΔΜ). *Κέλης*, ἀ. (ΜΠ). *Τιμὴ τῆς Πατρίδος*, ἀ. (ΑΚ). *Ναυτόπαις*, ἀ. (ΑΚ). *Κωμικὸς Ἀριστοφάνης*, ἀ. (ΧΤ). *Τρελλὸ Κοσμιτάκι*, ἀ. (ΠΡ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: *ὁ Διάττων Ἀστὴρ* (0) μὲ *Παγκόσμιον Ὄνειρον*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων*, *«Ε»*—*ἡ Χρυσῆ Ἀκτίς* (0) μὲ *Ἕρημην Βαρκούλαν*, *Τρελλὴν Ψυχήν*, *Ἀγριοβιολέτταν*, *Ἀγριόπαπιαν*, *Παναγᾶδα*, *Ὀλυμπιονίκην*—*ὁ Κωμικὸς Ἀριστοφάνης* (0) μὲ *Ἥρωα τοῦ Σουλίου*, *Τρισεύγενην*, *29ην Μαΐου*—*ὁ Τιάρκος* (0) μὲ *Νίκην τῆς Αὔριον*, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Ρέμβην*, *Μελαγχολίαν*, *Ἀκτήν*, *Μιράνταν*, *Μυγκέ*, *Ἄλεξ*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Σπαθὶ τοῦ Διαδόχου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· δικαίωμα ἀλλαγῆς ψευδωνύμου εἶνε 1 δραχμή·) *Κουκλίτσαν* (καλὴν διασκέδασιν στὴν Κηφισιά· *Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι* (εἰμπορεῖ·) *Κ.Α. Κροντ.* (ἔλαβε τὴν 31 Μαΐου·) *Ἀκτὴν* (ἔλαβα· περαστικὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Ἔφηβον Ἑρμῆν*, *Πύρρον κτλ. κτλ.*

Γ. Α. Λαζαρίδην, *Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα*, *Θρίαμβον τοῦ Δικαίου*, *Ἄλεξ. Α. Τσ.*, *Εὐζωνάκι τοῦ 12* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ἀθάνατο Ναυτάκι, 15 Μαΐου 1915, Φωτεινὴν Σάντρη (ἔστειλα·)

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1894, 1895, 1896* ἕκαστος ἄδετ. δρ .3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1897* ἕως *1905* ἕκαστος ἄδετ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1906* ἕως *1916*. ἕκαστ. ἄδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

ΑΙ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου – Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Σεπτ)ρίου.

384. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτό μου, ἀφθονώτατο
Βρίσκω στὰ δένδρα ἐπάνω·
Τὸ δεύτερο, κόμη παλιὰ
Μ' ἕνα κλεινὸ Μαντεῖο.
Τὸ τρίτο, στὸ ἀλφάβητο.
Καὶ μ' ὅλ' αὐτά, τί κάνω;
Μιὰ πόλι τῆς Ἀμερικῆς,
Δὲν σᾶς τὸ λέω γι' ἀστεῖο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

385. Στοιχειόγριφος

Ἓν ἐπίθετον κοινόν
Ἂν ἀποκεφαλισθῇ,
Ἕνα αἴσθημα κακὸν
Κι' ὡς ἐλάττωμα φρικτόν,
Θὰ σᾶς παρουσιασθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

386. Μεταγραμματισμὸς

Τῶχει κάθε κεφαλή,
Ποιὰ ὀλίγο, ποιὰ πολύ.
Ἂν τὸν τράχηλον ἀλλάξῃ,
Στὸ λιμάνι πάει νἀράξῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χρυσοφρόδινο Συννεφάκι

387. Ἀναγραμματισμός

Σύμβολον τῆς θρησκείας μας
Τὸ ἀναγραμματίζω,
Κ' εἰς τὸν θεὸν Διόνυσον
Ἀκόλουθον χαρίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τοῦ Κωνσταντίνου

388. Ψαροκόκκαλον

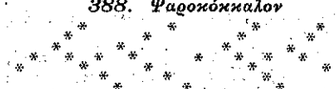

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν: Κράτος τῆς Ἀμερικῆς, κουρέλι, ἠχεῖ καὶ καλεῖ, γράμμα, συστατικὸν τοῦ σώματος, χῶμα καὶ νερό, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, βασιλεὺς τῆς Ρώμης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμομηλάκι

389—391. Ἀστεῖα Παραράμματα

1. — Αὐλὸς φωτίζει τὴν αὐλήν.
2. — Ἡ πόλις εἶνε σημεῖον.
3. — Ἡ τράπεζα εἶνε πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Π. Νικολαΐδου

393—396. Μαγικὸν Ρῆμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο συνεχῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ δύο ἄλλων, ἀποτελούντων κοινότατον ρῆμα, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

φωνή, ὕλη, ἄδυτον, κρᾶμα, Ρίον.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

397. Τριπλῆ Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικά των ν' ἀποτελοῦν κάτι εὐχάριστον, τὰ δεύτερά των γράμματα πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης καὶ τὰ τρίτα ἄνθη:

Σκυθρωπός, δόλιος, χαλεπόν, μάχιμος

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

398. Μικτόν

κ - ** - μ - κθὸν - ο - ου - τιαου - σαιο

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Ι. Ἰωαννοπούλου

399. Γρῖφος

νος νος
νοεν ενος τεσ
νου νος ο ο νος πάντα τεσ π τεσ ε
αι νος ς ν νος τεσ τεσ
νος νος τεσ
νος νος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Παιδάνος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—83]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "Η ΓΑΛΛΙΑ,, ἐν Πειραιεῖ. Ἀρχαιρεσίαι τῇ 1η Ἰουλίου. Ἐγγραφῆτε μέλη ἵνα καταλάβητε θέσεις. Γράψατε Δ. Σ. Μπερδέσην, Περικλέους; 44, Πειραιᾶ.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΓΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 7—13 Ἰουνίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Μαρία Ζωγράφου, Δ.Π. Πετρίδης, Δ. Ι. Ἰωαννόπουλος, Χ. Χρ. Φλουδόπουλος, Ἰ. Πελεκάνος, Γ. Κ. Δαβῆς, Δ. Χατζόπουλος, Σ. Δεῖμέζης, Ἀντ. Ε. Γλυκῆς, Φραγκίσκη Βλαστάρη, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν, Γ. Α. Λουκόπουλος, Γερμανόπαις, Γ. Ε. Ὄλσσεν, Κάρλ. Ε. Ὄλσσεν Σοφία Ράϊνερτ, Ἀγ. Βραχιώτης, Εὐαγγελία Δαβῆ, Ἑλληνικὴ Νίκη, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν, Ι. Δ. Καποδίστριας, Ἀρ. Αθ. Ρόμπος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἀλέξανδρ. Ι. Κυλπάσης.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Παπαδόπουλος.

ΛΙΜΝΗΣ: Ν. Μπουρνάζος, Ιω. Γ. Ρουσσόδημος, Δ. Γ. Ρουσσόδημος, Εὐαγγελία Γ. Ρουσσοδήμου, Γ. Σπάρης, Ἀγλαΐα Μήτσα.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Γ Μπούτος, Ι. Π. Ἀβαλλής.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Γ. Σ. Καμπίτης.

ΠΑΤΡΩΝ: Μαρίκα Γ. Βλαχάκη, Ἀλ. Κυλπάσης, Ὀδ. Γ. Παπανδρόπουλος, Μαρῆ Δ. Βεντούζη, Γ. Δ. Βεντούζης, Ταζῆ Δ. Βεντούζη, Φρ. Δ. Βεντούζης, Ἴρης Γιαννακός, Νικ. Βικτ. Λιβαδᾶς, Γιαν. Ἀδραχτᾶς, Γουΐσκης Κρώββ, Ἀπ. Θ. Κλάππας, Β. Γ. Ζησιμόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Λοῦμος, Ἀσπασία Ἀπ. Καραβία, Ἐπ. Ἀπ. Καραβίας Μαρίνα Χ. Τριάντη, Ἰω. Εὐστ. Ἀρδάμης, Ν. Ι. Ντόλιας, Σωσὼ Δ. Φουντούκου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Ε. Καραναστάσης, Δ. Γοῦτος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΠΕΤΡΙΔΗΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΓΙΑΓΚΟΣ Δ. ΒΕΝΤΟΥΖΗΣ ἐν Πάτραις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνᾶτε ὡραῖα τὰς ὥρας σας.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ.15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος *Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἰουνίου 1917* *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 30*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Ὁ Χάρμπερτ, μὴ δίδων μεγάλη σημασία στὴν ἀνακάλυψί του, ἑτοιμάζετο νὰ πετάξῃ τὸν κόκκο, ἀλλὰ ὁ Κύρος Σμίθ τοῦ τὸν πῆρε, τὸν ἐξέτασε καλά, εἶδε ὅτι ἦταν ἀπείρακτος, σὲ καλὴ κατάστασι καί, κυττάζων κατάμματα τὸν ναύτη, ρώτησε ἥσυχα:

— Ξέρεις πόσα στάχυα μπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνας κόκκος σίτου;

— Ἕνα, μοῦ φαίνεται! ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης.

— Δέκα, Πέγκροφ! Καὶ ξέρεις πόσους κόκκους περιέχει ἕνα στάχυ;

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι!

— Ὀγδόντα συνήθως, εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ. Λοιπόν, ἂν φυτέψωμε αὐτὸν τὸν σπόρο, θὰ μαζέψωμε στὴν πρώτη ἐσοδεία ὀκτακόσιους, ποὺ θὰ γείνουν στὴ δεύτερη ἑξακόσιες σαράντα χιλιάδες, στὴν τρίτη πεντακόσια δώδεκα ἑκατομμύρια, στὴν τετάρτη τετρακόσια δισεκατομμύρια καὶ οὕτω καθεξῆς. Σᾶς φτάνουν;

Οἱ σύντροφοι τοῦ Κύρου Σμίθ ἄκουγαν ἀμίλητοι. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ τοὺς ἐφαίνοντο ἀπίστευτοι. Καὶ ὅμως ἦταν ἀκριβεῖς.

Ὁ μηχανικὸς ἐξακολούθησε νὰ ρωτᾷ:

— Ξέρεις τώρα, Πέγκροφ, πόσα κοιλὰ σίτου κάνουν τετρακόσια δισεκατομμύρια κόκκοι;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης· εἶμαι ὁλωσδιόλου ζῶο!

— Λοιπόν, ἀπὸ ἑκατὸν τριάντα χιλιάδες κόκκους τὸ κοιλό, μᾶς κάνουν ἐπάνω ἀπὸ τρία ἑκατομμύρια κοιλά.

— Τρία ἑκατομμύρια!;

— Μάλιστα.

— Σὲ τέσσερα χρόνια;

— Σὲ τέσσερα χρόνια· ἴσως καὶ σὲ δυό, ἂν 's αὐτὸ τὸ κλῖμα θὰ ἔχωμε, καθὼς ἐλπίζω, δύο ἐσοδεῖες τὸ χρόνο.

Σ' αὐτὸ ὁ Πέγκροφ, κατὰ τὴ συνήθειά του, ἐνόμισε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ παντήσῃ καλλίτερα, παρὰ μ' ἕνα βροντερὸ οὐρρά.

— Βλέπεις λοιπόν, Χάρμπερτ, ἐπρόσθεσε ὁ μηχανικός, ὅτι ἔκαμες πολὺ σπουδαία γιὰ μᾶς ἀνακάλυψι. Στὴν θέσι ποὺ εὑρισκόμεθα, καὶ τὸ ἐλάχιστο μπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ. Σᾶς παρακαλῶ, φίλοι μου, νὰ μὴ τὸ ξεχνᾶτε.

— Ὄχι, κύριε Σμίθ, θὰ τὸ θυμόμαστε πάντα, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Κι' ἂν εὕρω ποτὲ κανένα σπόρο καπνοῦ, σᾶς βεβαιῶ πῶς δὲν θὰ τὸν πετάξω. Καὶ τώρα τί μᾶς μένει νὰ κάμωμε;

—Νὰ φυτέψωμε τὸ εὕρημά μου! ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ.

— Ναί, ἐπρόσθεσε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ· καὶ μὲ τὴ μεγαλήτερη προσοχή, ἀφοῦ ὁ κόκκος αὐτός, μιὰ μέρα, θὰ μᾶς θρέψῃ.

— Φτάνει νὰ φυτρώσῃ, εἶπε ὁ ναύτης.

— Θὰ φυτρώσῃ! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ.

Ἦταν στὶς 20 τοῦ Ἰουνίου. Κατάλληλη ἄρα ἐποχή, γιὰ νὰ φυτευθῇ ὁ μονάκριβος καὶ πολύτιμος ἐκεῖνος κόκκος τοῦ σίτου. Στὴν ἀρχή, εἶπαν νὰ τὸν φυτέψουν σὲ μιὰ γάστρα. Ὕστερα ὅμως σκέφθηκαν νὰ τὸν ἀναθέσουν περισσότερο στὴ φύσι, νὰ τὸν ἐμπιστευθοῦν ἀπ' εὐθείας στὴ γῆ. Αὐτὸ ἔκαμαν τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ εἶνε περιττὸ νὰ προσθέσωμε, ὅτι πῆραν ὅλα τους τὰ μέτρα.

Ὁ καιρὸς εἶχε ξανοίξῃ λίγο κι' οἱ ἄποικοι ἀνέβηκαν στὴν Τερψιθέα, στὴ σκεπὴ νὰ ποῦμε τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Ἐκεῖ - πάνω διάλεξαν ἓν ἀπάνεμο μέρος, ἀλλὰ καὶ προσηλιακό.

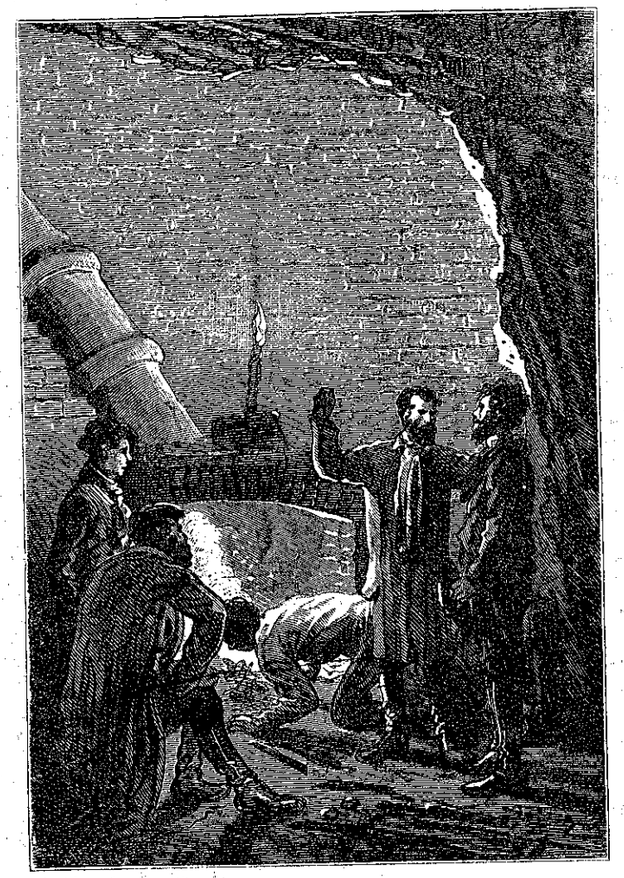

«—Ξέρεις πόσα στάχυα μπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνας κόκκος;..» (Σελ. 237, στ. α'.)